

บุตรจวนแก้ว

○ (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๗๕๓ / ๒๕๕๙

ศาลฎีกา

วันที่ ๕ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความอาญา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

พันตรีเฉลิมชัย มัจฉากล้ำ ที่ ๑

สิบเอกมวนิตย์ ศรีสะอาด ที่ ๒

สิบเอกสุวัฒน์ คำเหง้า ที่ ๓

จำเลย

เรื่อง

ความผิดต่อชีวิต ลักทรัพย์ ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม

ความผิดต่อการขึ้นสูตรพลิกศพ ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ

	จำเลยทั้งสาม	ฎีกาคัดค้าน	คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์	ลงวันที่ ๒๖ เดือน กรกฎาคม	พุทธศักราช ๒๕๕๗	
ศาลฎีกา	รับวันที่ ๑๖ เดือน กุมภาพันธ์	พุทธศักราช ๒๕๕๘	

คดีนี้เดิมศาลชั้นต้นสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำ-
ที่ ๑๘๔๒/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๒๙๑๗/๒๕๕๕ ของศาลชั้นต้น แต่คดีดังกล่าวยุติไปแล้ว
ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คงขึ้นมาสืบศาลฎีกาเฉพาะคดีนี้

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสามและจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่
๑๘๔๒/๒๕๕๔ ของศาลชั้นต้น ซึ่งเป็นพลเรือนกับพวกอีกหลายคนที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง
ร่วมกันกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ เมื่อระหว่างวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๔
เวลากลางคืนก่อนเที่ยง ถึงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๔ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสามกับพวก
ร่วมกันมีอาวุธปืนพกปรังคล้ายไฟแช็ก ชนิด ๒ ลำกล้อง ขนาด .๒๒ MAGNUM
๑ กระบอก ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับ กับกระสุนปืน ขนาด .๒๒
MAGNUM ๑ นัด ซึ่งใช้ยิงได้ไว้ในครอบครอง และร่วมกันใช้อาวุธปืนกับเครื่องกระสุนปืน
ดังกล่าวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ เหตุเกิดที่แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง

และแขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร เกี่ยวพันกัน กับเมื่อวันที่ ๔
มีนาคม ๒๕๔๔ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายจับตัว
นายปรีณะ ลิพัฒนะพันธ์ ผู้ตาย จนอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถชดชืนได้ แล้วใช้ของแหลม
มีคมแทง เขียด ปาดที่บริเวณลำคอของผู้ตายหลายครั้งจนเกิดเป็นบาดแผลลมหว้างหลายแผล
ลึกถึงหลอดลมและเส้นโลหิตฉีกขาด และใช้อาวุธปืนกับเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวยิงศีรษะ
ผู้ตายซ้ำอีก ๑ นัด โดยมีเจตนาฆ่าและไตร่ตรองไว้ก่อน อันเป็นการฆ่าโดยทรمانและ
กระทำทารุณโหดร้าย เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย จินเวลาเดียวกัน หลังจากนั้น
จำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันลัดเอากระเป๋าสตางค์ ๑ ใบ แหวนทองคำหวัพลอยสีฟ้า ๑ วง
ราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๑ เครื่อง ราคา ๙,๐๐๐ บาท รวม
ราคาทรัพย์สิน ๒๐๙,๐๐๐ บาท ของผู้ตายไปโดยทุจริต ต่อมาระหว่างวันที่ ๔ มีนาคม
๒๕๔๔ เวลากลางวัน หลังเกิดเหตุดังกล่าวแล้วจนถึงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลากลางวัน
ต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสามกับพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้องร่วมกัน
เคลื่อนย้ายศพผู้ตายซึ่งตายโดยผิดธรรมชาติ ก่อนมีการชันสูตรพลิกศพของเจ้าพนักงาน
ตามกฎหมายเสร็จสิ้น อันเป็นการย้ายและกระทำการใด ๆ แก่ศพผู้ตายเพื่อปิดบังการตาย
หรือเหตุแห่งการตาย และเพื่ออำพรางคดี ในประการที่น่าจะทำให้การชันสูตรพลิกศพ

- ๔ -

และผลทางคดีเปลี่ยนแปลงไป เหตุเกิดที่โรงแรมรอยัลแบชฟีค แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๔ เจ้าพนักงานพบลูกกระสุนปืน ๑ ลูก (ที่ถูก หัวกระสุนปืน ๑ หัว) ในที่เกิดเหตุจึงยึดเป็นของกลาง วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๔ จำเลย ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๘๔๒/๒๕๕๔ ของศาลชั้นต้น เข้ามอบตัวต่อเจ้าพนักงานและ นำยึดแหวนทองคำหัวพลอยสีฟ้าของผู้ตายที่ร่วมกันลักไป และอาวุธปืนพกรูปร่างคล้ายไฟแช็ก ขนาด .๒๒ MAGNUM ที่ร่วมกันมีไว้และใช้ในการกระทำความผิดเป็นของกลาง ต่อมา วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยที่ ๑ ได้ และในวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔ จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน จำเลยที่ ๑ เป็นบุคคลคนเดียว กับจำเลยที่ ๕ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๒๐๓/๒๕๕๐ ของศาลชั้นต้น ขอให้ลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒, ๓๓, ๘๓, ๙๑, ๑๙๙, ๒๘๘, ๒๘๙, ๓๓๕ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ ทวิ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๗๒ โดยนับโทษจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษของจำเลยที่ ๕ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๒๐๓/๒๕๕๐ ของศาลชั้นต้น ริบอาวุธปืนและลูกกระสุนปืน (ที่ถูก หัวกระสุนปืน) ของกลาง ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ลักไปและยังไม่ได้คืนเป็นเงิน

๙,๐๐๐ บาท แก่เจ้าของ

จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๑ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับ

จำเลยที่ ๕ ในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวล-

กฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ ทวิ

วรรคสอง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ

สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗๖ วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมาย-

อาญา มาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษ

ทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานร่วมกัน

ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนให้ประหารชีวิต ฐานความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา-

ความอาญา มาตรา ๑๕๐ ทวิ วรรคสอง จำคุก ๑ ปี ฐานใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน

โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก ๑ ปี แต่เมื่อลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ ๑ แล้ว จึงไม่นำโทษ

กระทงอื่นมารวมอีก คงลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ ๑ สถานเดียว และเมื่อลงโทษ

ประหารชีวิตย่อมไม่อาจนับโทษจำเลยที่ ๑ ต่อได้ รับอาวุธปืนและลูกกระสุนปืน (ที่ถูก

หัวกระสุนปืน) ของกลาง ซ้อหาและค่าชออื่นให้ยก และยกฟ้องจำเลยที่ ๒ และที่ ๓

- ๖ -

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ โดยอัยการสูงสุดรับรองให้โจทก์อุทธรณ์ปัญหา
ข้อเท็จจริงในข้อหาความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ ทวิ
ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๑๕๐ ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๗๒ วรรคหนึ่ง ประกอบ
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นความผิด
หลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑
ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้ประหารชีวิต ฐานความผิดตามประมวลกฎหมาย-
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ ทวิ วรรคสอง จำคุก ๑ ปี และฐานร่วมกันใช้
อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก ๑ ปี แต่เมื่อลงโทษประหารชีวิต
จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในกระทงความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว ก็ไม่อาจ
นำโทษจำคุกมารวมอีกได้ คงให้ประหารชีวิตจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ สถานเดียว นอกจากนี้แก้
ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งสามฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงตามที่โจทก์และ
จำเลยทั้งสามนำสืบรับไม่ได้แย้งกัน และคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ซึ่งจำเลยทั้งสามมิได้
ฎีกาคัดค้านฟังได้ในเบื้องต้นว่า นายปรีดิระ ลัพัฒนะพันธ์ ผู้ตายรู้จักและเคยมีเพศสัมพันธ์
กับนางสาวเบญจวรรณ มนัสไพบุลย์ และนางสาวอัญญาณงค์หรือปิยะดาหรือน้อย สุนทรวิภาค
หรือสุนทรวิภาค จำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๕๕๖/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่
๒๙๑๗/๒๕๕๕ ของศาลชั้นต้น ซึ่งศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษไปแล้วในความผิดฐานมี
อาวุธปืนพกปร่าวงคล้ายไฟแช็ก ขนาด .๒๖ MAGNUM ๑ กระบอก ของกลาง และ
กระสุนปืนขนาดเดียวกัน ๑ นัด ที่ตนร้ายใช้ยิงผู้ตายไว้ในครอบครองโดยมิได้รับใบอนุญาต
ฐานพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวไปในเมืองและทางสาธารณะโดยมิได้รับใบอนุญาต
และไม่มีเหตุสมควร และฐานรับของโจรแหวนทองคำหัวพลอยสีฟ้า ๑ วง ของกลาง ซึ่งเป็น
ของผู้ตาย ขณะเกิดเหตุผู้ตายดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร เมื่อเดินทางไปยัง
กรุงเทพมหานคร ผู้ตายมักจะไปพักที่โรงแรมรอยัลแปซิฟิก ถนนพระราม ๙ แขวงบางกะปิ
เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร สถานที่เกิดเหตุคดีนี้ วันเกิดเหตุคือวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๕
เวลาเช้า ผู้ตายเดินทางด้วยเครื่องบินโดยสารไปยังกรุงเทพมหานครเพื่อร่วมงานมงคลสมรส
ในเย็นวันนั้น และเข้าประชุมรับนโยบายการบริหารราชการจากนายกรัฐมนตรีในเช้าวันรุ่งขึ้น

เสร็จแล้วจะเดินทางกลับในเย็นวันดังกล่าว ผู้ตายไปถึงสนามบินดอนเมืองเมื่อเวลา
๙.๕๐ นาฬิกา แล้วผู้ตายได้ไปพบนางสาวเบญจวรรณที่ห้องพักอาคารชุดในซอยสุขุมวิท ๓๖
ร่วมหลับนอนกับนางสาวเบญจวรรณแล้วรับประทานอาหารกลางวันเสร็จเมื่อเวลาประมาณ
๑๕ นาฬิกา จากนั้นผู้ตายได้นั่งรถแท็กซี่ไปยังโรงแรมเกิดเหตุและเข้าพักที่ห้องเกิดเหตุ
หมายเลข ๕๐๐๖ ซึ่งอยู่ในชั้นที่ ๕ เมื่อเวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา โดยผู้ตายได้นัด
นางสาวอัญคนางค์ให้ไปพบ นางสาวอัญคนางค์ไปหาผู้ตายที่ห้องเกิดเหตุเมื่อเวลาประมาณ
๑๖ นาฬิกา โดยนำอาวุธปืนของกลางที่พันโทเศรษฐชัย สุนด์ คณรักมอบให้ไว้สำหรับใช้
ป้องกันตัว และมีดพกผลไม้ ๑ เล่ม ที่เพิ่งซื้อจากห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางกะปิ
ใส่กระเป๋าสตางค์ติดตัวไปด้วย แล้วนางสาวอัญคนางค์ได้ร่วมหลับนอนกับผู้ตายอยู่ในห้องเกิดเหตุ
จนกระทั่งนางสาวอัญคนางค์เปิดประตูห้องเกิดเหตุจะกลับ คนร้ายซึ่งอยู่ด้านนอกได้เข้าไปใน
ห้องใช้อาวุธปืนของกลางและมีดพกผลไม้ดังกล่าวเป็นอาวุธฆ่าผู้ตาย โดยใช้มีดปาด แหว
และเชือดที่ลำคอหลายครั้ง และใช้อาวุธปืนจ่อยิงที่ศีรษะด้านหลังบริเวณข้างกหูซ้าย ๑ นัด
เป็นเหตุให้ผู้ตายได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง รวมทั้งแผลถูกมีดบาดที่นิ้วนาง นิ้วชี้และฝ่ามือขวา
กับรอยขีดเขียนที่พบในศอกซ้ายอันเนื่องมาจากการปิดป้องขัดขึ้น ทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย
ตามรายงานการชันสูตรพลิกศพเอกสารหมายเลข จ. ๒๗ รายงานการตรวจศพเอกสารหมายเลข จ. ๓๒

ภาพถ่ายหมาย จ. ๒๕ ภาพที่ ๗ ถึงภาพที่ ๑๑ และภาพถ่ายหมาย จ. ๒๖ จากนั้น
นางสาวอัญคนางค์ได้ออกจากห้องเกิดเหตุโดยเอาแหวนทองคำหัวพลอยสีฟ้าของที่ผู้ตาย
ไปด้วย และนำไปขายให้แก่นายธัญวัตร แซ่โจ้ว ที่ร้านช็อลอน แซฟไฟร์ จิวเวลรี่ ซึ่งอยู่
ในห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางกะปิเมื่อเวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ต่อมาวันที่ ๕ มีนาคม
๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา พนักงานโรงแรมจึงพบว่าผู้ตายถูกฆ่านอนขวางประตู
ทางเข้าอยู่ในห้องเกิดเหตุบริเวณหน้าต่างเสื้อผ้าซึ่งตั้งอยู่ริมผนังด้านปลายเตียงนอนชิดขอบประตู
ทางเข้าซึ่งอีกด้านหนึ่งมีเก้าอี้ชุดรับแขกตั้งอยู่ ในลักษณะนอนคว่ำตะแคงซ้าย ศีรษะชนตู้เสื้อผ้า
ลำตัวขนานกับแนวขอบเตียงนอนด้านเก้าอี้ชุดรับแขก ปลายเท้าหันไปทางหัวเตียง โดยมี
ผ้าเช็ดตัวผืนหนึ่งพันรอบลำคอ อีกผืนหนึ่งคลุมทับปิดถึงศีรษะ ขาผ้าทั้งสองข้างสอดอยู่
ด้านใต้ศพ มีโลหิตไหลกองเป็นลิ่มอยู่ที่พื้นห้องบริเวณใต้ศีรษะและลำคอของศพ กับมีโลหิต
กระเซ็นติดตู้เสื้อผ้าอยู่เล็กน้อยบริเวณเหนือศีรษะสูงประมาณ ๑ ฟุต ตามภาพถ่ายหมาย
จ. ๒๕ ภาพที่ ๓ ถึงภาพที่ ๖ และภาพที่ ๑๑ ภายในห้องเกิดเหตุไม่มีร่องรอยการต่อสู้
จำเลยทั้งสามรับราชการเป็นทหาร ขณะเกิดเหตุปฏิบัติหน้าที่อยู่ในศูนย์อำนวยการร่วม ๑๐๘
กองบัญชาการทหารสูงสุด ซึ่งมีภารกิจเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
มีพลโทนครเศรษฐ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา เป็นหัวหน้าศูนย์ พันเอกนเรนทร์ฤทธิ์ มหารักษ์กะ

เป็นหัวหน้านายทหารสืบสวน โดยจำเลยที่ ๑ เป็นนายทหารสืบสวน มีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา และใช้อาคารในบ้านจำเลยที่ ๑ บางส่วนเป็นที่ทำงานและพบปะสังสรรค์ เรียกว่าบ้านปลอดภัย วันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒ นาฬิกา ก่อนผู้ตายจะเข้าพักในห้องเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกค้ำประจำของโรงแรมเกิดเหตุได้พานางสาวประยูร ดาวร ซึ่งเป็นภริยาคนหนึ่ง กับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และลูกน้องอื่นรวม ๕ ถึง ๖ คน ไปพักที่โรงแรมเกิดเหตุห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ ซึ่งอยู่ติดกันในระดับชั้นที่ ๔ ปกติเกี่ยวกับห้องเกิดเหตุ แต่อยู่คนละฟากของทางเดิน ห่างกันประมาณ ๑๕ เมตร ตามแผนผังเอกสารหมาย จ. ๘๒ โดยจำเลยที่ ๑ และนางสาวประยูรพักห้องหมายเลข ๔๐๑๕ จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และพวกที่เหลือพักห้องหมายเลข ๔๐๑๗ ซึ่งประตูทางเข้าเปิดโดยผลักบานประตูเข้าไปในห้องอยู่เอียงกับห้องเกิดเหตุ และเมื่อเปิดบานประตูแง้มไว้ผู้ที่อยู่ในห้องหมายเลข ๔๐๑๗ สามารถมองเห็นคนเดินไปห้องเกิดเหตุได้โดยไม่ต้องชะโงกหน้าออกไป วันเกิดเหตุเวลาบ่ายจำเลยที่ ๑ กับพวกได้ออกไปจากโรงแรมเกิดเหตุแล้วกลับเข้ามาและขอเปลี่ยนห้องหมายเลข ๔๐๑๗ เป็นห้องหมายเลข ๔๐๑๖ ซึ่งอยู่ตรงกันข้าม แล้วพักแรมต่อจนกระทั่งวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ จึงได้คืนห้องพักและออกจากโรงแรมเกิดเหตุพร้อมกับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ นางสาวประยูรและพวกไปก่อนที่

พนักงานโรงแรมจะพบศพผู้ตายและแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจ เมื่อทราบเหตุแล้วร้อยตำรวจโท-
มารุต แก้วประเสริฐ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลวังทองหลางได้ไปยังที่เกิดเหตุ
ตั้งแต่วันที่ ๑๔.๔๕ นาฬิกา แล้วร่วมกับพวกและแพทย์สถาบันนิติเวชวิทยา สำนักงาน-
ตำรวจแห่งชาติ กับเจ้าพนักงานตำรวจกองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ชั้นสูตรพลิกศพผู้ตายและตรวจสถานที่เกิดเหตุเฉพาะห้องเกิดเหตุโดยยังไม่ได้ให้สารเคมี
ตรวจหาคราบโลหิตที่มองไม่เห็นได้ด้วยตาเปล่า จากนั้นได้ส่งศพผู้ตายไปตรวจพิสูจน์
ทั้งภายนอกภายในที่สถาบันนิติเวชวิทยา ปรากฏว่าศพผู้ตายมีรอยจ้ำโลหิตตกสู่ที่ต่ำ
(LIVIDITY) อยู่ที่ใบหน้าซ้ายขวา ขาขวา ลำตัวด้านขวา และต้นแขนซ้ายด้านใน กับมี
อาหารที่ยังย่อยไม่หมดเหลืออยู่ในกระเพาะประมาณ ๑๐๐ ลูกบาศก์เซนติเมตร ตามรายงาน
การตรวจศพเอกสารหมายเลข ๓๒ ต่อมาวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๔ ร้อยตำรวจเอกหญิงโศรดา
ปิติเลิศปัญญา เจ้าพนักงานตำรวจกองพิสูจน์หลักฐานได้ร่วมกับเจ้าพนักงานตำรวจสถานี-
ตำรวจนครบาลวังทองหลาง และเจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปรามไปตรวจหาคราบโลหิต
ที่ห้องเกิดเหตุกับห้องหมายเลข ๔๐๑๕ ๔๐๑๖ ๔๐๑๗ และห้องในชั้นที่ ๔ ที่มีผู้เข้าพัก
ทุกห้อง ปรากฏว่าพบคราบโลหิตที่อ่างล้างหน้า หัวก๊อกน้ำและท่อน้ำทิ้งของอ่างล้างหน้า
กับที่อ่างอาบน้ำ หัวก๊อกน้ำ และท่อน้ำทิ้งของอ่างอาบน้ำ ทั้งในห้องหมายเลข ๔๐๑๕

และ ๔๐๑๗ จึงนำไปตรวจพิสูจน์ว่าเป็นคราบโลหิตของผู้ตายหรือไม่ด้วยการตรวจสอบสารพันธุกรรม (DNA) เปรียบเทียบกับสารพันธุกรรมในคราบโลหิตของผู้ตายโดยใช้น้ำยา POLYMARKER ผลปรากฏว่าสารพันธุกรรมในคราบโลหิตที่พบในท่อน้ำทิ้งของอ่างล้างหน้าในห้องหมายเลข ๔๐๑๕ ตรงกับสารพันธุกรรมในคราบโลหิตของผู้ตายทุกตำแหน่ง ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมายเลข จ. ๓๕ แผ่นที่ ๔ ส่วนคราบโลหิตซึ่งพบในที่อื่น ๆ มีจำนวนน้อยไม่สามารถตรวจสอบสารพันธุกรรมได้ว่าเป็นคราบโลหิตมนุษย์หรือไม่ และเป็นของผู้ตายหรือไม่ ต่อมาวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๔ พันตำรวจเอกพงศ์พัฒน์ ฉายาพันธ์ เจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปรามกับพวกนำหมายค้นไปตรวจค้นบ้านจำเลยที่ ๑ พบกระดาษเขียนแผนผังห้องเกิดเหตุ ห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และห้องหมายเลข ๔๐๑๗ ซึ่งจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ทำขึ้น ตามเอกสารหมายเลข จ. ๔๙ แผ่นที่ ๒ ขยำทิ้งอยู่ในถังขยะข้างโต๊ะในห้องพักของจำเลยที่ ๑ กับพบคราบโลหิตที่แป้นเบรกรถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ ทูรปเปอร์ สีเลือดหมู หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑ และพบคราบโลหิตที่รองเท้าผ้าใบของจำเลยที่ ๓ แต่คราบโลหิตดังกล่าวมีจำนวนน้อยไม่สามารถตรวจพิสูจน์ได้ว่าเป็นโลหิตมนุษย์หรือไม่ วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๔ นางสาวอัญคนางค์เข้ามอบตัวและให้การรับสารภาพต่อพันตำรวจเอกวัระศักดิ์ มีนะวานิชย์ และพวกว่าเป็นคนฆ่าผู้ตาย

และทำเพียงคนเดียว เหตุเพราะขอเลิกมีความสัมพันธ์กับผู้ตาย แต่ผู้ตายไม่ยอม ทำให้โกรธ จึงใช้อาวุธปืนของกลางยิงที่ก้นหูซ้ายผู้ตายในขณะที่ผู้ตายเผลอเข้ามายืนโอบกอด ผู้ตายล้มลง แต่ยังไม่ถึงแก่ความตายจึงใช้มีดปอกผลไม้แทงที่ลำคอหลายครั้งโดยแทงแล้วกระชาก ๒ ถึง ๓ ครั้ง ผู้ตายพยายามต่อสู้และใช้มือปิดป้องเป็นเหตุให้ถูกมีดบาดมือ และนางสาวอัญคนางค์ เห็นโลหิตผู้ตายออกเป็นจำนวนมากเกิดความกลัวจึงใช้ผ้าเช็ดตัว ๒ ผืน คลุมที่ศีรษะและ ลำคอของผู้ตาย เมื่อเห็นว่าผู้ตายนอนแน่นิ่งไปแล้วจึงได้ออกจากห้องเกิดเหตุโดยนำแหวน ของกลางไปด้วย เจ้าพนักงานตำรวจจึงจับกุมนางสาวอัญคนางค์เป็นผู้ต้องหาและสอบสวน นางสาวอัญคนางค์ก็ให้การรับสารภาพโดยนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ แม้อต่อมา เจ้าพนักงานตำรวจจะแจ้งข้อหาเพิ่มเติมนางสาวอัญคนางค์ก็ยืนยันให้การรับสารภาพ เช่นเดิม ตามบันทึกคำรับสารภาพ บันทึกการจับกุม บันทึกคำให้การผู้ต้องหาและ บันทึกคำให้การผู้ต้องหาเพิ่มเติมเอกสารหมาย จ. ๕๙ จ. ๖๐ จ. ๕๕ ถึง จ. ๕๘ บันทึก การนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพและภาพถ่ายหมาย จ. ๗๕ ถึง จ. ๘๐ ต่อมา วันที่ ๒๔ วันที่ ๒๘ และวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ขณะถูกควบคุมตัวอยู่ในทัณฑสถาน หญิงกลาง นางสาวอัญคนางค์ได้ให้การใหม่ว่าได้เป็นคนฆ่าผู้ตาย ผู้ที่ฆ่าผู้ตายคือชาย คนร้าย ๓ คน ที่เข้าไปในห้องเกิดเหตุขณะนางสาวอัญคนางค์เปิดประตูจะกลับ และคนร้าย

ดังกล่าวคนหนึ่งคือจำเลยที่ ๑ ตามบันทึกคำให้การเพิ่มเติมเอกสารหมาย จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ โดยนางสาวอัญคนางค์ได้นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำให้การไว้ด้วย ตามบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำให้การและภาพถ่ายหมาย จ. ๙๓ และ จ. ๙๔ สำหรับฐานความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ ทวิ วรรคสอง และฐานร่วมกันใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ กระหังละ ๑ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๔ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาขอไม่ได้กระทำความผิดนั้น เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยคดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสามเป็นคนร้ายกระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษานอกเหนือจากความผิดที่ต้องห้ามฎีกาหรือไม่ ปัญหาดังกล่าวโจทก์นำสืบว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ตายมีข้อขัดแย้งกับผู้มีอิทธิพลเกี่ยวกับโครงการบำบัดน้ำเสียในจังหวัดยโสธร มูลค่าประมาณ ๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ตายตรวจพบว่ามีกรทุจริตจะไม่อนุมัติให้เบิกจ่ายเงิน ปกติจำเลยที่ ๑ เข้าพักในโรงแรมเกิดเหตุโดยใช้ชื่อของตนเอง วันเกิดเหตุเริ่มแรกนายถวิล หม้อโธสง พนักงานยกกระเป๋าได้เขียนชื่อจำเลยที่ ๑ เป็นผู้เข้าพักลงใน

- ๑๕ -

บัตรจดชื่อผู้เข้าพักแทนจำเลยที่ ๑ แต่ก่อนที่พนักงานต้อนรับจะนำไปกรอกลงในข้อมูล
หลักฐานของโรงแรม จำเลยที่ ๑ ได้ให้นายถวิลเปลี่ยนชื่อผู้เข้าพักเป็นชื่ออื่น นายถวิล
จึงขีดฆ่าชื่อจำเลยที่ ๑ ออกและเขียนชื่อเล่นของตนเองว่า GUY แทน วันดังกล่าวเวลา
ประมาณ ๑๔ นาฬิกา นายคำภีร์ ลีภา พนักงานทำความสะอาดเห็นผู้ที่อยู่ในห้อง
หมายเลข ๕๐๑๗ เปิดประตูห้องแง้มไว้ เมื่อมีลมพัดกระแทกกระทั้นคนในห้องก็ชะโงกหน้า
ออกไปมอง เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา นางสาวณัฐรา เครือขนาด พนักงานต้อนรับ
และนายวสันต์ บุญทะเล พนักงานยกกระเป๋าเห็นจำเลยที่ ๑ กับพวกออกไปจากโรงแรม
เกิดเหตุ ก่อนออกไปจำเลยที่ ๑ บอกให้ทำความสะอาดห้องด้วย แล้วกลับเข้ามาเมื่อเวลา
ประมาณ ๑๗ นาฬิกา ต่อมาเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ผู้เข้าพักห้องหมายเลข ๕๐๑๗
ขอเปลี่ยนห้องพักหมายเลข ๕๐๑๗ เป็นห้องหมายเลข ๕๐๑๖ โดยอ้างว่าเครื่องปรับอากาศ
ไม่มีความเย็น ความจริงเครื่องปรับอากาศห้องดังกล่าวใช้การได้ตามปกติ ด้านหลังของ
กระดาดเขียนแผนผังห้องเกิดเหตุและห้องที่จำเลยที่ ๑ กับพวกเข้าพักตามเอกสารหมาย
จ. ๕๙ แผ่นที่ ๒ มีข้อความเขียนถึงเวลาออกจากการทำงานของพนักงานโรงแรมอยู่ด้วย
ไม่ใช่กระดาดร่างแผนผังห้องพักดังกล่าวเพื่อทำรายงานชี้แจงต่อผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๑
รถยนต์ยี่ห้อฮัสซุ ทูรูปเปอร์ หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑

เพิ่งเข้าอุโมงค์ในวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔ และออกจากอุโมงค์ในวันที่รุ่งขึ้น จำเลยที่ ๒ ดกแก้ว
เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๓ ได้รับบาดเจ็บเป็นบาดแผลลึกขาดและแผลฉกฉีกที่เท้า
เพียงเล็กน้อย ใช้เวลารักษาประมาณ ๑๐ วัน โลหิตที่ไหลออกจากร่างกายจะแข็งตัวเป็นลิ่ม
ภายในเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมง โลหิตที่ยังไม่แข็งตัวเมื่อถูกน้ำจะละลายเป็นเนื้อเดียวกับน้ำ
จะมองไม่เห็นเป็นตะกอนโลหิต แต่จะปนไปกับคราบสกปรกที่ตกตะกอน แต่โลหิตที่แข็งตัว
แล้วจะไม่ละลายเป็นเนื้อเดียวกับน้ำ เมื่อนำมาหยดด้วยน้ำยาจะเห็นเป็นจุด ๆ และยังมีสภาพ
เป็นก้อนโลหิตอยู่ คราบโลหิตที่พบอยู่ในห้องน้ำทั้งของอั้งล่างหน้าในห้องหมายเลข ๔๐๑๕
เป็นคราบของโลหิตที่ยังไม่แข็งตัว ผลการตรวจสอบสารพันธุกรรมโดยใช้น้ำยา POLYMARKER
แม่นยำถูกต้องเชื่อถือได้ อาหารที่มนุษย์รับประทานจะถูกย่อยหมดภายในเวลา ๔ ชั่วโมง
รอยจำโลหิตตกสู่ที่ต่ำจะเริ่มพบในช่วงเวลาหลังจากถึงแก่ความตาย ๒ ชั่วโมงขึ้นไป จากนั้น
รอยจำโลหิตตกสู่ที่ต่ำจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากถึงแก่ความตาย ๔ ถึง ๑๒ ชั่วโมง
บาดแผลถูกปาด แหวงและเชือดที่ลำคอ กับบาดแผลถูกยิงที่ศีรษะด้านหลังบริเวณกกหูซ้าย
ต่างก็ทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตายได้ แต่บริเวณบาดแผลถูกยิงมีเส้นโลหิตใหญ่และกระสุนปืน
ถูกกะโหลกศีรษะแตกยุบไปกดทับสมองใหญ่ด้านซ้ายซึ่งควบคุมแขนขวาและร่างกายซีกขวา
บาดแผลถูกปาดที่ลำคอปาดจากซ้ายไปขวาบริเวณลูกกระเดือกตัดกล่องเสียง หลอดลมและ

- ๑๗ -

เส้นโลหิตแดงใหญ่ลำคอตันซ้ายเป็นแผลขอบเรียบ บาดแผลถูกแทงมี ๑๑ แผล ส่วนใหญ่
อยู่ที่บริเวณลำคอตันขวาตัดเส้นโลหิตดำใหญ่บริเวณลำคอตันขวา และหลายแผลแทงทะลุ
กระดูกสันหลังคอ เป็นแผลขอบเรียบ ส่วนแผลถูกเชือดอยู่ที่ขอบขากรรไกรล่างตันขวา
ลึกถึงกล้ามเนื้อโคนลิ้นเป็นแผลขอบรุ่งริ่ง ผู้ตายสูงประมาณ ๑๖๘ เซนติเมตร ที่ศพผู้ตาย
มีโลหิตประอะเปื้อนเฉพาะร่างกายและเสื้อด้านหน้าส่วนบนไม่ถึงกางเกง ด้านหลังไม่มีโลหิต
จากสภาพห้องเกิดเหตุ สภาพศพ บาดแผลและคราบโลหิตของผู้ตายสันนิษฐานได้ว่า คนร้าย
มีหลายคนเข้ามาช่วยกันจับผู้ตายนอนคว่ำกดลงกับพื้น ล็อกแขนซ้ายไว้หลังจนเกิดรอยข้ำเขียว
เอาแขนขวาไว้ด้านหน้า ให้อีกคนหนึ่งใช้มีดปาดแทงและเชือดที่ลำคอ โดยจับศีรษะผู้ตายตั้งขึ้น
ในลักษณะตะแคงขวาแล้วปาด แทง และเชือดตามลำดับ ต่อมาจึงใช้อาวุธปืนจ่อยิงที่ศีรษะ
โดยก่อนที่จะถูกยิงด้วยมีดผู้ตายได้ดิ้นรนขัดขืนใช้มือขวาจับมีดของคนร้ายจนถูกมีดบาด
ตามภาพถ่ายหมายเลข จ. ๓๓ แพทย์และเจ้าพนักงานตำรวจที่พิสูจน์ศพผู้ตายและสถานที่เกิดเหตุ
มีความเห็นไม่น่าเชื่อว่านางสาวอัญคนางค์จะฆ่าผู้ตายโดยทำได้เพียงคนเดียวและใช้อาวุธปืน
ยิงก่อนในขณะที่ผู้ตายยืนอยู่ตั้งที่นางสาวอัญคนางค์ให้การรับสารภาพตามเอกสารหมายเลข จ. ๕๙
จ. ๖๐ จ. ๕๕ ถึง จ. ๕๘ ก่อนที่นางสาวอัญคนางค์จะให้การรับสารภาพดังกล่าว วันที่ ๙
มีนาคม ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา ขณะที่พนักงานสอบสวนเอกจิรสิทธิ์ มหิทรเทพ

รองผู้บังคับการตำรวจทางหลวง ซึ่งนางสาวอัญคนางค์เคารพนักถือกำสั้งจะเดินทางไป
ราชการที่จังหวัดจันทบุรี นางสาวอัญคนางค์ได้โทรศัพท์ไปหาพันตำรวจเอกจิรสิทธิ์พร้อมกับ
ร้องไห้และบอกว่ากลัว พันตำรวจเอกจิรสิทธิ์จึงสอบถามว่าเรื่องอะไร นางสาวอัญคนางค์
แจ้งว่าตนคือหญิงที่อยู่ในห้องกับผู้ตายในวันเกิดเหตุและเอาแหวนของผู้ตายไปตามข่าว
ในหนังสือพิมพ์ โดยยังไม่ได้เล่ารายละเอียด พันตำรวจเอกจิรสิทธิ์ต้องรีบเดินทางไป
ราชการจึงนัดให้นางสาวอัญคนางค์โทรศัพท์ไปหาใหม่ในวันจันทร์ที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๔
เมื่อถึงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๔ เวลาบ่าย นางสาวอัญคนางค์ก็โทรศัพท์ไปหาพันตำรวจเอก
จิรสิทธิ์ พันตำรวจเอกจิรสิทธิ์จึงให้นางสาวอัญคนางค์ไปพบในวันรุ่งขึ้นที่ห้องทำงานของตน
แล้วสอบถามข้อเท็จจริง รายละเอียดและสาเหตุที่นางสาวอัญคนางค์ไปอยู่ในห้องเกิดเหตุ
กับผู้ตาย นางสาวอัญคนางค์ก็เล่าถึงความสัมพันธ์กับผู้ตายให้ฟังตั้งแต่ต้นจนถึงวันเกิดเหตุ
โดยบอกว่าหลังจากร่วมเพศกันเสร็จแล้ว ขณะนางสาวอัญคนางค์แต่งตัวนั่งรออยู่ที่เก้าอี้
ชุดรับแขกในห้อง ผู้ตายนอนเล่นอยู่บนเตียง มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ผู้ตายให้นางสาว-
อัญคนางค์ไปเปิดประตูปรากฏว่ามีชาย ๒ คน ซึ่งนางสาวอัญคนางค์ไม่รู้จักยืนอยู่หน้าห้อง
ผู้ตายถามชายทั้งสองว่ารู้ได้อย่างไรว่าผู้ตายอยู่ที่นั่น ชายดังกล่าวตอบว่ามีอะไรบ้างที่ผู้ตายทำ
แล้วตนไม่รู้ ผู้ตายจึงให้นางสาวอัญคนางค์ไปหยิบกระเป๋าเงินมาให้แล้วเอาเงินในกระเป๋าให้

นางสาวอัญคนางค์ ๕,๐๐๐ บาท จากนั้นนางสาวอัญคนางค์ก็ออกจากห้องเกิดเหตุโดยเอา
แหวนของผู้ตายที่แอบหยิบฉวยตอนผู้ตายให้หยิบกระเป๋าสตางค์เงินไปด้วย และนำไปขายที่ร้าน
ขายเพชรในห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางกะปิ โดยนางสาวอัญคนางค์เล่าไปด้วยร้องไห้
ไปด้วย และมีอาการหวาดกลัว พันตำรวจเอกจิรสิทธิ์จึงนำไปปรึกษาพลตำรวจตรีสุขุม
เทียมกิจ ผู้บังคับการตำรวจทางหลวง พลตำรวจตรีสุขุมให้พานางสาวอัญคนางค์ไปพบ
รุ่งขึ้นพันตำรวจเอกจิรสิทธิ์จึงพานางสาวอัญคนางค์ไปพบพลตำรวจตรีสุขุม พลตำรวจตรีสุขุม
ซักถามนางสาวอัญคนางค์ก็เล่าให้ฟังเช่นเดิม พลตำรวจตรีสุขุมจึงโทรศัพท์ไปหาพลตำรวจตรี
จักรทิพย์ กุญชร ณ ออยุธยา ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจนครบาลซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่นและ
ดำเนินการให้นางสาวอัญคนางค์ได้พบกับพลตำรวจตรีจักรทิพย์ในเวลา ๑๙.๓๐ นาฬิกา
พลตำรวจตรีจักรทิพย์ซักถามข้อเท็จจริง นางสาวอัญคนางค์ก็ยืนยันตามเดิม พลตำรวจตรี
จักรทิพย์จึงให้พันตำรวจเอกวีระศักดิ์ มีนะวาณิชย์ ผู้กำกับการสืบสวนสอบสวน
กองบังคับการตำรวจนครบาล ๕ นำตัวนางสาวอัญคนางค์ไปสอบปากคำ นางสาวอัญคนางค์
กลับให้การว่าเป็นคนฆ่าผู้ตายโดยทำเพียงคนเดียว เหตุเพราะขอลีกมีความสัมพันธ์กับผู้ตาย
แต่ผู้ตายไม่ยอม ทำให้โกรธจึงใช้อาวุธปืนยิงแล้วใช้มีดแทงผู้ตายจนกระทั่งมีการจับกุมและ
สอบสวนนางสาวอัญคนางค์เป็นผู้ต้องหาตามเอกสารหมาย จ. ๕๙ จ. ๖๐ และ จ. ๙๕

ถึง จ. ๙๘ ก่อนที่นางสาวอัญคนางค์จะเปลี่ยนคำให้การเป็นว่าผู้ที่ฆ่าผู้ตายคือจำเลยที่ ๑ กับพวกอีก ๒ คน ตามเอกสารหมาย จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ นางสาวอัญคนางค์ได้เขียนจดหมายติดต่อกับญาติ แต่มารดาและพี่สาวของนางสาวอัญคนางค์ไม่เชื่อว่านางสาวอัญคนางค์เป็นคนฆ่าผู้ตาย ตามเอกสารหมาย จ. ๑๐๓ และมีพระภิกษุซึ่งเป็นญาติของนางสาวอัญคนางค์ เข้าพบพันตำรวจเอกทวี สอดส่อง ผู้กำกับกร ๒ กองปราบปรามแจ้งว่าได้ไปเยี่ยม นางสาวอัญคนางค์ที่ทัณฑสถานหญิงกลาง นางสาวอัญคนางค์จะขอให้การใหม่โดยขอให้ พันตำรวจเอกจรัสสิทธ์ร่วมฟังการสอบสวนด้วย พันตำรวจเอกทวีกับพวกจึงไปสอบสวน นางสาวอัญคนางค์เพิ่มเติมต่อหน้า พันตำรวจเอกจรัสสิทธ์ ผู้อำนวยการทัณฑสถานหญิงกลาง จิตแพทย์และทนายความจากสภาทนายความ นางสาวอัญคนางค์ให้การใหม่ว่าจำเลยที่ ๑ กับพวกเป็นคนร้ายและนำซึ่งให้เกิดเหตุประกอบคำให้การตามเอกสารหมาย จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ และภาพถายหมาย จ. ๙๓ และ จ. ๙๔ ด้วยความสมัครใจ มิได้มีการจงใจ หรือให้คำมั่นสัญญา และพนักงานสอบสวนได้สอบปากคำพยานที่จำเลยทั้งสามกล่าวอ้าง รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องไว้ด้วย ตามเอกสารหมาย จ. ๑๐๘ ถึง จ. ๑๔๐

จำเลยทั้งสามนำสืบว่า จำเลยทั้งสามไม่รู้จักและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตาย ไม่ทราบกับผู้ตายจะเข้าพักในโรงแรมเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ พานางสาวประยูรกับ

จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และพวกไปพักที่โรงแรมเกิดเหตุเพราะวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลา
ประมาณ ๕ นาฬิกา ขณะจำเลยที่ ๑ ไปพักกับนางสาวประยูรอยู่ที่เพ็ญศิริอพาร์ทเมนต์
ในซอยรางน้ำ นางแสงเดือน กัดสมบัติ ภริยาของจำเลยที่ ๑ อีกคนหนึ่งได้ตามไปหึ่งหวง
จำเลยที่ ๑ จึงโทรศัพท์เรียกจำเลยที่ ๒ และนายปราโมทย์ ไหม่ทราบนามสกุล ให้ไปนำ
นางแสงเดือนกลับ แต่นางแสงเดือนไม่ยอมและเกิดทะเลาะกัน จำเลยที่ ๑ จึงพา
นางสาวประยูรหนีไปพักที่โรงแรมเฟิร์ส โดยจำเลยที่ ๒ ไปด้วย จนกระทั่งเวลาประมาณ
๑๒ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ ได้ปลื้กตัวกลับไ้ที่งานที่บ้านและได้พบกับจำเลยที่ ๓ จึงกลับ
ไปหานางสาวประยูรและจำเลยที่ ๒ ด้วยกัน แล้วออกจากโรงแรมเฟิร์สไปหาพันตำรวจเอก
ชัยวัฒน์ เกตุวรชัย ที่อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒ นาฬิกา
ของวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๔ จึงได้พากันกลับ และย้ายไปพักที่โรงแรมเกิดเหตุโดยไม่ได้
จองล่วงหน้า แต่จำเลยที่ ๓ กับพวกบางคนอยู่ที่นั่นเพียงประมาณ ๓ นาฬิกา ก็ขอกลับ
ไปนอนที่บ้าน ไม่ได้พักอยู่ด้วย โดยจำเลยที่ ๑ นัดให้จำเลยที่ ๓ ไปพบในเวลา ๑๒ นาฬิกา
เพื่อจะไปสนามม้า เมื่อจำเลยที่ ๓ กลับไปที่โรงแรมเกิดเหตุตามเวลานัด ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑
ยังไม่ตื่น จำเลยที่ ๓ จึงไปรออยู่ในห้องหมายเลข ๔๐๑๗ สั่งอาหารมารับประทานและนั่งดู
โทรทัศน์อยู่กับจำเลยที่ ๒ และพวก โดยเปิดประตูห้องหมายเลข ๔๐๑๗ ไว้ เวลาประมาณ

- ๒๒ -

๑๓ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ ก็มาบอกว่าอัยกักรู้จะไปสนามม้า แล้วเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา
จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ นางสาวประยูรและพวกก็ออกจากโรงแรมเกิดเหตุไปดูการแข่งขันม้าการกุศล
หาเงินบำรุงโรงพยาบาลอาการเกียรตวงศ์หรือโรงพยาบาลทหารเรือ จังหวัดชลบุรี
ที่สนามม้าราชกรีฑาสโมสร ถนนอังรีดูนังต์ เขตปทุมวัน โดยจำเลยที่ ๒ รออยู่ในห้อง
หมายเลข ๕๐๑๗ ไม่ได้ไปด้วยเพราะจำเลยที่ ๒ เจ็บเท้า เนื่องจากประสบอุบัติเหตุตกม้า
ขณะร่วมแสดงภาพยนตร์เรื่องสุริโยไทเมื่อปลายเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ ทำให้ไม่สามารถ
ใส่รองเท้าหุ้มส้นและแต่งกายให้เรียบร้อยตามระเบียบของสนามม้าได้ จำเลยที่ ๑ ที่ ๓
กับนางสาวประยูรและพวกไปถึงสนามม้าเมื่อเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา และจำเลยที่ ๑
แทงม้าอยู่จนม้าที่ยาวสุดท้ายแข่งเสร็จจึงได้พากันออกจากสนามม้าเมื่อเวลาเกือบ ๑๙ นาฬิกา
โดยระหว่างนั้นจำเลยที่ ๑ ได้พบกับคนรู้จักหลายคนรวมทั้งพลเรือเอกบรรณวิทย์ เก่งเรียน
ผู้แนะนำให้มีการจัดแข่งม้าการกุศลในวันดังกล่าว พลเรือตรีอนันต์ ต่อประดิษฐ์ ผู้อำนวยการ
โรงพยาบาลอาการเกียรตวงศ์ซึ่งไปรับเงินบริจาค และพลตรีไตรรงค์ อินทรทัต ผู้ร่วมส่งม้า
เข้าแข่งขัน ภายหลังจากออกจากสนามม้าแล้ว จำเลยที่ ๑ แวะไปซื้อเสื้อกางเกงที่ร้านแม็ก
เอ็มโพเรียม และรับประทานอาหารที่ร้านไออาต้าในสยามสแควร์ จนกระทั่งเวลา
๒๐.๓๐ นาฬิกา จึงได้พาจำเลยที่ ๓ นางสาวประยูรและพวกกลับไปโรงแรมเกิดเหตุ

- ๒๓ -

เมื่อเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ก่อนเข้าห้องพักของตนเองจำเลยที่ ๑ ได้เคาะประตูห้อง หมายเลข ๔๐๑๗ เรียกบอกจำเลยที่ ๒ เมื่อจำเลยที่ ๒ เปิดประตูห้องปรากฏว่ามีกลิ่น เศษอาหารเหม็นบูด จำเลยที่ ๑ จึงให้พนักงานโรงแรมเปลี่ยนห้องดังกล่าวเป็นห้อง หมายเลข ๔๐๑๖ ขณะเกิดเหตุรถยนต์ยี่ห้อฮอวี่ซู ทูรปเปอร์ หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑ อยู่ในอู่ซ่อมโดยนำเข้าไปเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๕ รับกลับวันที่ ๘ เดือนเดียวกัน รองเท้าผ้าใบของจำเลยที่ ๓ มีคราบโลหิตติดอยู่ เพราะก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ ๓ ใส่รองเท้าดังกล่าวเตะสุนัขที่ไล่เท่าจำเลยที่ ๓ ขณะขับที่ รถจักรยานยนต์กลับบ้าน หลังจากจำเลยที่ ๑ คืนห้องพักหมายเลข ๔๐๑๕ ๔๐๑๖ และ ๔๐๑๗ แล้ว ห้องดังกล่าวถูกเปิดทิ้งไว้ อาจมีพนักงานของโรงแรมบางคนเข้าไป ในห้องเกิดเหตุ แล้วเปราะเป็นนคราบโลหิตของผู้ตายจึงเข้าไปล้างคราบโลหิต หรือแพทย์ ที่ชันสูตรพลิกศพผู้ตายเอาถุงมือเปื้อนคราบโลหิตผู้ตายเข้าไปทิ้ง และเจ้าพนักงานตำรวจ บางคนบอกจำเลยที่ ๑ ว่า มีเจ้าพนักงานตำรวจนำผ้าเช็ดตัวที่เปื้อนคราบโลหิตผู้ตายไปปิด ใส่ไว้ในอ่างล้างหน้าในห้องหมายเลข ๔๐๑๕ เพื่อใช้เป็นข้อต่อรองให้จำเลยที่ ๑ ทาคนไป รับผิดชอบ การตรวจสอบพยานหลักฐานที่ได้ผลถูกต้องแน่นอนต้องตรวจโดยใช้น้ำยาที่ตรวจได้ ๑๐ ตำแหน่ง การตรวจสอบพยานหลักฐานโดยใช้น้ำยา POLYMARKER ซึ่งตรวจได้เพียง

- ๒๔ -

๖ ตำแหน่ง ลางได้ผลไม่ถูกต้อง จำเลยที่ ๑ เทียนแผนผังห้องเกิดเหตุห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ ตามเอกสารหมาย จ. ๔๙ แผ่นที่ ๒ ขึ้นหลังวันเกิดเหตุเพื่อการทำรายงานชี้แจงข้อเท็จจริงต่อผู้บัญชาการทหารสูงสุดตามคำแนะนำของพลโทนครเศรษฐ์และพันเอกนเรนทร์ฤทธิผู้บังคับบัญชา จำเลยที่ ๑ ถูกเจ้าพนักงานตำรวจกลั่นแกล้งเพราะจำเลยที่ ๑ เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับพลตำรวจเอกพรศักดิ์ ดุรงควิบูลย์ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ โดยเมื่อปี ๒๕๕๑ ขณะพลตำรวจเอกพรศักดิ์เป็นรองอธิบดีกรมตำรวจ จำเลยที่ ๑ ได้รับมอบหมายจากสำนักงานที่ปรึกษาของนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคงให้ช่วยสืบสวนติดตามการหลบหนีของนายสุรชัยหรือบังอรอน เงินทองฟู ผู้ต้องหาคดีค้ายาเสพติดให้โทษรายใหญ่ และจำเลยที่ ๑ ได้รับเอกสารฉบับหนึ่งระบุชื่อนายสุรชัยเคยเข้าพบภริยาของพลตำรวจเอกพรศักดิ์ที่บ้านจำเลยที่ ๑ ซึ่งไม่ทันตรวจสอบว่าเป็นความจริงหรือไม่ ความก็ทราบถึงพลตำรวจเอกพรศักดิ์ ทำให้พลตำรวจเอกพรศักดิ์และผู้บังคับบัญชาโกรธหาว่าจำเลยที่ ๑ ใส่ร้าย ถึงขนาดจะออกหมายจับจำเลยที่ ๑ ฐานขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยที่ ๑ ต้องขอให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่ช่วยชี้แจงต่อพลตำรวจเอกพรศักดิ์เรื่องดังกล่าวจึงได้ยุติ

พิเคราะห์แล้ว สมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า ผู้ตายถูกคนร้ายฆ่าในเวลาใด ด้วยพฤติการณ์อย่างไร และหลังจากนั้นคนร้ายได้จัดศพผู้ตายให้นอนคว่ำตะแคงซ้าย

ตามที่พนักงานโรงแรมเกิดเหตุไปพบเห็นหรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าโรงแรมเกิดเหตุ
ตั้งอยู่ที่ถนนพระราม ๙ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เกิดเหตุแล้ว
นางสาวอัญคนางค์นำแหวนที่ผู้ตายสวมอยู่ก่อนถึงแก่ความตายไปขายให้แก่นายธันยวัตร
แซ่โจ้ว ที่ร้านซีลอน แชนไฟฟ์ จิวเวลรี่ ในห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางกะปิ ที่ตั้งอยู่
ต่างท้องที่เมื่อเวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา แสดงให้เห็นว่าผู้ตายถูกฆ่าก่อนเวลาดังกล่าว
และข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้ตายรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายเมื่อเวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกา
ขณะถึงแก่ความตายมีอาหารที่ผู้ตายรับประทานยังย่อยไม่หมดเหลืออยู่ในกระเพาะประมาณ
๑๐๐ ลูกบาศก์เซนติเมตร ซึ่งพันตำรวจโทสุวิชัย ประทีปวิตรุต แพทย์ผู้ผ่าศพผู้ตายตรวจ
พิสูจน์พยานใจทักเบิกความว่า ปกติอาหารที่รับประทานจะถูกย่อยหมดภายในเวลา ๔ ชั่วโมง
การที่มีอาหารเหลืออยู่ในกระเพาะของผู้ตายดังกล่าวน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ตายถึงแก่ความตาย-หลังจาก
รับประทานอาหารแล้ว ๒ ถึง ๓ ชั่วโมง จำเลยทั้งสามมิได้นำสืบโต้แย้ง จึงฟังได้ว่าผู้ตาย
ถูกฆ่าในช่วงเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา พันตำรวจโทสุวิชัยเบิกความต่อไปว่าบาดแผลถูก
ปาด แหวงและเชือดที่บริเวณลำคอ กับบาดแผลถูกยิงที่ศีรษะด้านหลังบริเวณข้างกกหูซ้าย
ต่างก็ทำให้ผู้ตายถึงแก่ความตายได้ แต่บริเวณบาดแผลที่ผู้ตายถูกยิงมีเส้นโลหิตใหญ่และ
กระสุนปืนถูกกะโหลกศีรษะแตกยุบไปกดทับเนื้อสมองใหญ่ด้านซ้ายซึ่งควบคุมแขนขวาและ

ร่างกายชีกขวา หากผู้ตายถูกยิงก่อนผู้ตายจะไม่สามารถให้มือขวาปิดป้องจับมีดที่คนร้ายใช้
เป็นอาวุธได้ และจะต้องมีโลหิตออกที่ใต้เยื่อหุ้มสมองของผู้ตาย จำเลยทั้งสามมิได้นำสืบ
หักล้าง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ตายไม่มีโลหิตออกที่ใต้เยื่อหุ้มสมองและมีบาดแผลถูกมีด
ที่คนร้ายใช้เป็นอาวุธบาดที่นิ้วนาง นิ้วชี้ และฝ่ามือขวาอันเนื่องมาจากการปิดป้องขัดขืน
จึงฟังได้ว่าผู้ตายถูกคนร้ายใช้มีดปาด แหวงและเชือดที่บริเวณลำคอก่อน แล้วจึงใช้อาวุธปืน
ยิงที่ศีรษะ พันตำรวจโทสุวิชัยเบิกความด้วยว่าบาดแผลถูกปาดที่ลำคอมี ๒ แผล ปาดจาก
ซ้ายไปขวาบริเวณลูกกระเดือก ตัดกล่องเสียง หลอดลมและเส้นโลหิตแดงใหญ่-ลำคอ
ด้านซ้าย เป็นแผลขอบเรียบ แผลถูกแทงมี ๑๑ แผล ส่วนใหญ่อยู่ที่บริเวณลำคอด้านขวา
ตัดเส้นโลหิตดำใหญ่ลำคอด้านขวา มีหลายแผลที่แทงทะลุกระดูกสันหลังคอเป็นแผล
ขอบเรียบ ส่วนแผลถูกเชือดอยู่ที่ขอบขากรรไกรล่างด้านขวา ลึกถึงกล้ามเนื้อโคนลิ้น
เป็นแผลขอบรุ่งรัง คนร้ายใช้มีดซึ่งยังไม่สูญเสียความคมปาดลำคอผู้ตายก่อนแผลถูกปาด
จึงมีขอบเรียบ จากนั้นจึงได้แทงและคมมีดถูกกระดูกสันหลังคอทำให้สูญเสียความคม
แล้วจึงใช้มีดดังกล่าวซึ่งสูญเสียความคมแล้วเชือดลำคอผู้ตาย ขอบแผลถูกเชือดจึงรุ่งรัง
ผู้ตายสูงประมาณ ๑๖๘ เซนติเมตร ดังนั้น หากผู้ตายถูกปาด แหวง เชือดและถูกจ่อยิง
ในขณะที่ยืนหรือนั่ง โลหิตจากแผลถูกปาด แหวงและเชือดซึ่งตัดเส้นโลหิตแดงใหญ่และเส้นโลหิต

ดำใหญ่ที่ลำคอทั้งสองด้านจะต้องไหลเป็กร่างกายส่วนล่างลงไปจนถึงกางเกงที่ผู้ตายนุ่ง และไหลติดจากแผลถูกจ่อยังจะต้องกระเซ็นติดตู้เสื้อผ้าเป็นวงกว้างและอยู่ในระดับสูงเกินกว่า ๑ เมตร ในกรณีผู้ตายยืน หรือสูงเกินกว่า ๑ ฟุต ในกรณีผู้ตายนั่ง เมื่อจำเลยทั้งสามมิได้นำสืบคัดค้าน และข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ร่างกายส่วนล่างและกางเกงของผู้ตายไม่มีโลหิตเประอะเป็อน ที่ตู้เสื้อผ้าก็มีโลหิตของผู้ตายกระเซ็นติดอยู่เพียงเล็กน้อยในระดับต่ำประมาณ ๑ ฟุต ผู้ตายจึงไม่ได้ถูกปาด แหวง เชือดและจ่อยังฆ่าในขณะที่ผู้ตายยืนหรือนั่ง เชื่อได้ว่าผู้ตายถูกฆ่าในขณะที่ผู้ตายนอนอยู่ที่พื้น หากผู้ตายถูกฆ่าในขณะที่ผู้ตายนอนหงายโลหิตจากบาดแผลถูกปาด แหวงและเชือดที่ลำคอด้านหน้าจะต้องไหลเป็กร่างกายและเสื้อที่ผู้ตายสวมด้านหลังเป็นจำนวนมาก แต่ปรากฏว่าที่ร่างกายและเสื้อผู้ตายด้านหลังไม่มีโลหิตเประอะเป็อน มีแต่โลหิตเป็อนอยู่เฉพาะด้านหน้าเป็นจำนวนมากไหลซึมไปจนถึงบริเวณทรวงอก จึงฟังได้ว่าผู้ตายถูกฆ่าในขณะที่นอนคว่ำ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าภายในห้องเกิดเหตุไม่มีร่องรอยการต่อสู้ที่พบในศอกซ้ายของผู้ตายมีรอยชำเขี้ยวเนื่องมาจากการชดชืน และผู้ตายถูกปาดลำคอจากซ้ายไปขวา เชื่อได้ว่าคนร้ายมีหลายคน จูโจมเข้าถึงตัวผู้ตายอย่างกะทันหัน จับผู้ตายนอนคว่ำกดลงกับพื้น คนหนึ่งจับแขนซ้ายของผู้ตายล็อกไว้จนเกิดรอยชำเขี้ยว คนหนึ่งจับศีรษะผู้ตายดึงชืนในลักษณะตะแคงขวาและใช้มีดปาดที่ลำคอ แล้วแหวงและเชือด จากนั้นจึงใช้อาวุธไป

จ้อยิ่งที่ศีรษะของผู้ตาย จากลักษณะการกระทำของคนร้ายและบาดแผลของผู้ตาย เชื่อได้ว่า
คนร้ายผ่านการฝึกฝน ชำนาญการฆ่า และโลหิตของผู้ตายต้องเประเปื้อนคนร้าย เกิดเหตุแล้ว
ไม่ปรากฏว่าพนักงานของโรงแรมพบเห็นผู้ที่มีโลหิตเประเปื้อนออกจากโรงแรมเกิดเหตุ
จึงฟังได้ว่าคนร้ายล้างโลหิตที่เประเปื้อนออกก่อนแล้วจึงออกไปจากโรงแรมเกิดเหตุ
พันตำรวจโทสุวิชัยพานโจทก์เบิกความว่า รอยจำโลหิตตกสู่ที่ต่ำจะเริ่มเกิดขึ้นหลังจาก
ถึงแก่ความตายแล้ว ๒ ชั่วโมง ไปจนถึง ๘ ชั่วโมง หลังจากนั้นรอยจำโลหิตตกสู่ที่ต่ำ
จะไม่มีเปลี่ยนแปลง จำเลยทั้งสามมิได้นำสืบหักล้าง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าศพผู้ตาย
มีรอยจำโลหิตตกสู่ที่ต่ำอยู่ที่ใบหน้าซีกขวา ซากตัวด้านขวาและแขนซ้ายด้านใน ไม่มี
รอยจำโลหิตตกสู่ที่ต่ำอยู่ตรงด้านหน้าหรือซีกซ้าย จึงฟังได้ว่าผู้ตายนอนตายอยู่ในท่านอน
ตะแคงขวาเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๘ ชั่วโมง หลังจากนั้นศพจึงถูกพลิกให้นอนคว่ำตะแคงซ้าย
ตามที่พนักงานโรงแรมเกิดเหตุไปพบเห็น และเชื่อได้ว่ากรกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำของ
คนร้ายเพื่ออำพรางให้การชันสูตรพลิกศพและผลทางคดีเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ฟังได้ด้วยว่า
ฆ่าผู้ตายแล้วคนร้ายยังอยู่ในโรงแรมเกิดเหตุไม่น้อยกว่า ๘ ชั่วโมง ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อ
ไปคือจำเลยทั้งสามเป็นคนร้ายหรือไม่ ปัญหาดังกล่าวปรากฏว่าโจทก์ไม่มีผู้รู้เห็นมาเบิกความ
เป็นประจักษ์พยาน มีแต่พยานแวดล้อมและคำให้การชันสอบสวนของนางสาวอัญญาณงค์ตาม

เอกสารหมาย จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ ซึ่งระบุว่านางสาวอัญคนางค์เห็นคนร้าย จำได้ว่าคือจำเลย
ที่ ๑ กับพวก เป็นพยาน เห็นว่า แม้นางสาวอัญคนางค์จะถูกฟ้องเป็นจำเลยในคดีอาญา
หมายเลขดำที่ ๑๘๔๒/๒๕๔๔ หมายเลขแดงที่ ๒๙๑๗/๒๕๔๕ ของศาลชั้นต้น ข้อหา
ร่วมกับจำเลยทั้งสามและพวกฆ่าผู้ตายจึงตกอยู่ในฐานะผู้ร่วมกระทำความผิด คำให้การ
ชั้นสอบสวนของนางสาวอัญคนางค์ตามเอกสารหมาย จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ เป็นพยานบอกเล่า
และมีลักษณะเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิด แต่ก็ไม่มีกฎหมายห้ามไม่ให้รับฟัง
คำให้การชั้นสอบสวนและคำขัดทอดของผู้ที่กระทำความผิดด้วยกันแต่อย่างใด เพียงแต่
มีน้ำหนักน้อยและต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง หากศาลเห็นว่าคำให้การชั้นสอบสวนของ
นางสาวอัญคนางค์ดังกล่าวชอบด้วยเหตุผล เชื่อได้ว่าให้การไปตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น
ศาลก็มีอำนาจรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ลงโทษจำเลยทั้งสามได้ ตาม
คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวอัญคนางค์ตามเอกสารหมาย จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ และ
บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำให้การและภาพถ่ายหมาย จ. ๙๓ และจ. ๙๔ สรุปได้ว่า
หลังจากนางสาวอัญคนางค์ไปพบผู้ตายที่ห้องเกิดเหตุเมื่อเวลาประมาณ ๑๖ นาฬิกาแล้ว
นางสาวอัญคนางค์ได้ร่วมเพศและอยู่กับผู้ตายเป็นเวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง ซึ่งก็คือเวลา
ประมาณ ๑๗ นาฬิกา นางสาวอัญคนางค์จะกลับผู้ตายหยิบเงินให้ ๕,๐๐๐ บาท และ

เดินไปส่งที่ประตู เมื่อนางสาวอัญคนางค์เปิดประตูจะออกจากห้องเกิดเหตุมีชายคนร้าย ๓ คน ผลักประตูเข้าไปในห้อง คนหนึ่งลักษณะเป็นหัวท้าว คนอื่นเรียกว่านาย นางสาวอัญคนางค์จำได้ว่าเป็นจำเลยที่ ๑ ผลักนางสาวอัญคนางค์ไปนั่งที่เก้าอี้ชุดรับแขก หยิบกระเป๋าถือของนางสาวอัญคนางค์ไปและบังคับให้นั่งก้มหน้าโดยยื่นควมคุมตัวไว้ ก่อนจำเลยที่ ๑ จะบังคับให้นางสาวอัญคนางค์นั่งก้มหน้ามีชายคนร้ายอื่นเข้าไปในห้อง เกิดเหตุอีก ๒ ถึง ๓ คน หลังจากถูกบังคับให้นั่งก้มหน้าแล้วนางสาวอัญคนางค์มองไม่เห็นอะไร เห็นแต่ปลายเท้าของผู้ตายลักษณะถูกกดนอนคว่ำลงกับพื้นและได้ยินเสียงผู้ตายตั้งอุ้งค้ำยถูกปิดปากส่งเสียงร้องไม่ออก ก็นับได้ยินเสียงจำเลยที่ ๑ รื้อค้นกระเป๋าถือ และพูดว่าเสียมีปิ่นกับมิดโรย ก่อนพูดว่ามีปิ่นกับมิดจำเลยที่ ๑ ถามนางสาวอัญคนางค์ว่า รู้จักผู้ตายหรือไม่ นางสาวอัญคนางค์กลัวจึงโกหกว่าไม่รู้จัก ตนเป็นเพียงหญิงหาเงินมีบุตร มีมารดาต้องดูแล โดยบอกชื่อที่อยู่ของตัวเองและของบุตรตลอดจนโรงเรียนที่บุตรเรียนหนังสือ ตามที่จำเลยที่ ๑ ถามไปตามความเป็นจริง หลังจากจำเลยที่ ๑ พูดว่ามีปิ่นกับมิดแล้วสักครู่ นางสาวอัญคนางค์ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นและเห็นเท้าของผู้ตายกระตุก นางสาวอัญคนางค์ จึงร้องขอชีวิตอีก จำเลยที่ ๑ เอาแหวนของผู้ตายส่งให้นางสาวอัญคนางค์พร้อมกระเป๋าถือ และพูดว่า เานี้ไป ปิดปากให้สนิท มิฉะนั้นจะฆ่าล้างโคตร แล้วจึงปล่อยนางสาวอัญคนางค์

ออกจากห้องเกิดเหตุ เห็นได้ว่าคำให้การของนางสาวอัญคนางค์ตามเอกสารหมายเลข จ. ๔๔ ถึง จ. ๑๐๑ สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตามคำวินิจฉัยข้างต้นทั้งในเรื่องเวลาที่ผู้ตาย ถูกฆ่า จำนวนคนร้ายและพฤติการณ์ในการฆ่า จึงมีน้ำหนักเชื่อถือได้ แมื่อก่อนหน้านั้น นางสาวอัญคนางค์จะได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้ตามเอกสารหมายเลข จ. ๕๔ จ. ๖๐ และ จ. ๔๕ ว่า นางสาวอัญคนางค์เป็นคนฆ่าผู้ตาย และทำคนเดียวโดยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายก่อนในขณะที่ผู้ตายเปลือยเข้ามายืนโอบกอด แล้วจึงได้ใช้มีดแทงหลังจากผู้ตายล้มลง คำให้การดังกล่าวขัดกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ทั้งนางสาวอัญคนางค์ได้ให้การไว้ในเอกสาร หมายเลข จ. ๔๔ ว่าเหตุที่ต้องให้การรับสารภาพว่าเป็นคนฆ่าผู้ตายเพราะกลัวครอบครัวจะเกิดอันตรายโดยเฉพาะบุตร ต่อมาภายหลังถูกจับกุมแล้วมารดาได้เขียนจดหมายไปหาทำให้ รู้สำนึกและต้องการจะพูดความจริง จึงได้ให้การใหม่ตามเอกสารหมายเลข จ. ๔๔ ถึง จ. ๑๐๑ ซึ่งน่าเชื่อถือ เพราะใจก็มีพันตำรวจเอกจิรสิทธิ์ มหินทรเทพ ผู้พานางสาวอัญคนางค์ เข้าพบพลตำรวจตรีสุขุม เทียมกิจ ผู้บังคับการตำรวจทางหลวงและพลตำรวจตรีจักรทิพย์ กุญชร ณ อยุธยา ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจนครบาลจนเป็นเหตุให้มีการจับกุม สอบสวน และนางสาวอัญคนางค์ให้การตามเอกสารหมายเลข จ. ๕๔ จ. ๖๐ และ จ. ๔๕ เป็นพยาน เบิกความยืนยันว่า ก่อนหน้านั้นนางสาวอัญคนางค์ได้โทรศัพท์ไปหาพันตำรวจเอกจิรสิทธิ์

พูดเรื่องผู้ตายถูกฆ่า และหญิงที่อยู่กับผู้ตายในวันเกิดเหตุที่เอาแหวนของผู้ตายไปด้วยอาการ
หวาดกลัวและร้องไห้ โดยยังไม่ได้ให้รายละเอียด หลังจากนั้นก่อนที่จะพานางสาวอัญคนางค์
ไปพบกับพลตำรวจตรีสุขุมและพลตำรวจตรีจักรกัณฑ์ นางสาวอัญคนางค์ก็เล่าว่าหลังจาก
ร่วมเพศกับผู้ตายเสร็จแล้ว ขณะนางสาวอัญคนางค์แต่งตัวนั่งรออยู่ในห้องมีเสียงเคาะประตู
ดังขึ้น ผู้ตายใช้ให้นางสาวอัญคนางค์ไปเปิดปรากฏว่ามีชาย ๒ คน ยืนอยู่หน้าประตูและ
พูดโต้ตอบกับผู้ตาย ผู้ตายจึงให้นางสาวอัญคนางค์ไปหยิบกระเป๋าใส่ต่างค์แล้วเอาเงินส่งให้
๕,๐๐๐ บาท จากนั้นนางสาวอัญคนางค์ก็ออกจากห้องเกิดเหตุโดยเอาแหวนของผู้ตาย
ซึ่งแอบหยิบฉวยไปด้วย นำไปขายที่ร้านเพชรในห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางกะปิ โดย
นางสาวอัญคนางค์เล่าไปด้วยร้องไห้ไปด้วย และมีอาการหวาดกลัวเช่นเดียวกัน นางสาว-
อัญคนางค์มิได้นอกจากนางสาวอัญคนางค์เป็นคนฆ่าผู้ตาย โดยโจทก์มีเอกสารหมายเลข จ. ๑๐๓
ซึ่งเป็นจดหมายที่มารดาและพี่สาวของนางสาวอัญคนางค์เขียนถึงนางสาวอัญคนางค์มีใจความว่า
คนทั้งสองไม่เชื่อว่านางสาวอัญคนางค์จะเป็นคนฆ่าผู้ตาย ต้องการให้นางสาวอัญคนางค์พูด
ความจริงโดยไม่ต้องกลัวผู้ใดเป็นพยานสนับสนุน คำให้การของนางสาวอัญคนางค์ตามเอกสาร
หมายเลข จ. ๕๙ จ. ๖๐ และ จ. ๙๕ จึงไม่ทำให้น่าหนักความน่าเชื่อถือของคำให้การตามเอกสาร
หมายเลข จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ ลดลง เชื่อว่า นางสาวอัญคนางค์ให้การตามเอกสารหมายเลข จ. ๙๙

ถึง จ. ๑๐๑ ไปตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และพฤติการณ์ที่คนร้ายเข้าไปในห้องเกิดเหตุ ขณะที่นางสาวอัญคนางค์กำลังเปิดประตูแล้วผล็องนางสาวอัญคนางค์ไปนั่งที่เก้าอี้ชุดรับแขก หยิบกระเป๋าถือของนางสาวอัญคนางค์ไป และสอบถามว่ารู้จักผู้ตายหรือไม่ก่อนที่จะบังคับให้นั่งก้มหน้า ย่อมมีเวลาและโอกาสที่นางสาวอัญคนางค์จะเห็นหน้าและจำคนร้ายดังกล่าวได้ สำหรับพยานแวดล้อมอันประกอบด้วยพฤติการณ์ของจำเลยทั้งสามที่เข้าพักในโรงแรมเกิดเหตุ ห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ ซึ่งอยู่ชั้นเดียวและปีกเดียวกับห้องเกิดเหตุหากเปิดประตูห้องหมายเลข ๔๐๑๗ สามารถมองเห็นคนเดินไปห้องเกิดเหตุได้ โดยจำเลยที่ ๑ ให้ใช้ชื่อผู้อื่นในบัตรจดชื่อผู้เข้าพัก และจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ กับพวกเปิดประตูห้องหมายเลข ๔๐๑๗ แฉมไว้ก่อนที่ผู้ตายจะเข้าพักในห้องเกิดเหตุ มีการเปลี่ยนห้องหมายเลข ๔๐๑๗ เป็นห้องหมายเลข ๔๐๑๖ หลังเกิดเหตุ ฐานที่อยู่ของจำเลยทั้งสามในขณะเกิดเหตุแผนผังของห้องเกิดเหตุ ห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ ที่จำเลยที่ ๑ เขียนขึ้นตามเอกสาร หมายเลข จ. ๔๔ แผ่นที่ ๒ กับคราบโลหิตที่พบในห้องหมายเลข ๔๐๑๕ ห้องหมายเลข ๔๐๑๗ ที่แป้นเบรกรถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ ทูรปเปอร์ สีเลือดหมู หมายเลขทะเบียน กท - ๓๔๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑ และที่รองเท้าผ้าใบของจำเลยที่ ๓ ซึ่งจำเลยทั้งสามอ้างว่า จำเลยที่ ๑ พากจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และนางสาวประยูรกับพวกไปพักที่โรงแรมเกิดเหตุ

โดยไม่ได้ใช้ชื่อของจำเลยที่ ๑ ก็เพื่อนี่และปกปิดไม่ให้ทางแสงเดือน กลัดสมบัด ภริยา
ของจำเลยที่ ๑ อีกคนหนึ่งตามไปหึ่งหวงจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ได้เจาะจงห้องและ
ไม่ทราบว่าผู้ตายจะมาพักในห้องเกิดเหตุ จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ กับพวกเปิดประตูห้องหมายเลข
๔๐๑๗ แฉมไว้เพื่อรอจำเลยที่ ๑ มาบอกให้ออกเดินทางไปสนามม้า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑
ที่ ๓ และนางสาวประยูรกับพวกยังอยู่ที่สนามม้า จำเลยที่ ๑ ให้พนักงานของโรงแรมเปลี่ยน
ห้องหมายเลข ๔๐๑๗ เป็นห้องหมายเลข ๔๐๑๖ ก็เพราะห้องหมายเลข ๔๐๑๗ มีกลิ่น
อาหารเหม็นบูด จำเลยที่ ๑ เขียนแผนผังของห้องเกิดเหตุ ห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ
๔๐๑๗ ขึ้นหลังเกิดเหตุเพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงต่อผู้บังคับบัญชา ผลการตรวจสอบสารพันธุกรรม
โดยใช้น้ำยา POLYMARKER ไม่นั่นแอน เหตุที่มีคราบโลหิตอยู่ในห้องหมายเลข ๔๐๑๕
และ ๔๐๑๗ อาจเนื่องมาจากพนักงานของโรงแรมซึ่งเปื้อนคราบโลหิตของผู้ตาย
เข้าไปล้างคราบโลหิต หรือแพทย์ที่ชันสูตรพลิกศพเอาถุงมือที่เปื้อนคราบโลหิตผู้ตายเข้าไป
ทิ้งไว้ หรือเจ้าพนักงานตำรวจเอาผ้าเช็ดตัวเปื้อนคราบโลหิตผู้ตายไปบิดไว้เพื่อใช้เป็นข้อ
ต่อรองกับจำเลยที่ ๑ คราบโลหิตที่ร่องเท้าของจำเลยที่ ๓ เป็นคราบโลหิตสุนัข ขณะเกิดเหตุ
รถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ ทรุ๊ปเปอร์ สีเลือดหมู หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่
ของจำเลยที่ ๑ อยู่ในอุ้งช่อม และจำเลยที่ ๑ ถูกกลั่นแกล้งเพราะเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับ

พลตำรวจเอกพรศักดิ์ ดุรงควิบูลย์ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ในระหว่างที่จำเลยที่ ๑
ปฏิบัติหน้าที่ติดตามการหลบหนีของนายสุรชัยหรือบังอรอน เงินทองฟู ผู้ต้องหา
ยาเสพติดให้โทษ เห็นว่า พันเอกนิรันดร์ฤทธิ มหารักชกะ พยานจำเลยซึ่งร่วมปฏิบัติหน้าที่
ติดตามการหลบหนีของนายสุรชัยเบิกความตอบพนักงานอัยการโจทก์ลงมค้ำว่า ข้อขัดแย้ง
ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับพลตำรวจเอกพรศักดิ์เกิดขึ้นและได้ยุติลงไปแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๔๑
หลังจากนั้นมิได้มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นอีก จึงไม่น่าจะเป็นสาเหตุให้จำเลยที่ ๑ ถูกกลั่นแกล้ง
ผู้ตายเป็นข้าราชการระดับผู้ว่าราชการจังหวัดเมื่อเดินทางเข้ากรุงเทพมหานครมักจะไปพัก
โรงแรมเกิดเหตุ วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๔ วันถัดจากวันเกิดเหตุมีการประชุมผู้ว่าราชการจังหวัด
เพื่อรับนโยบายบริหารราชการจากนายกรัฐมนตรีที่กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๑ เป็นนายทหาร
ปฏิบัติหน้าที่ด้านการสืบสวนหาข่าวมาเป็นเวลานาน ย่อมสามารถจะสืบทราบได้ว่าผู้ตายต้อง
เดินทางมายังกรุงเทพมหานครเพื่อเข้าร่วมประชุมดังกล่าว และคาดหมายได้ว่าผู้ตายจะไป
พักที่โรงแรมเกิดเหตุในห้องพักชั้นที่ ๔ ซึ่งเป็นชั้นเดียวที่มีห้องพักแบบห้อง วีไอพี หรือ
ห้องสูทซึ่งราคาห้องพักเพียงคืนละ ๗๐๑ บาท แม้ผู้ตายจะไม่ได้สั่งจองไว้ก็ตาม และ
นางสาวเสาวลักษณ์ เอกธรรการ พนักงานต้อนรับของโรงแรมเกิดเหตุพยานโจทก์เบิกความว่า
ขณะจำเลยที่ ๑ เข้าไปติดต่อขอเปิดห้องพักนายทวิพลพนักงานยกกระเป๋าซึ่งจำเลยที่ ๑ ใช้นี้ให้

เปลี่ยนชื่อจำเลยที่ ๑ ในบัตรจดชื่อผู้เข้าพักเป็นชื่ออื่นในเวลาต่อมาเข้ามายืนอยู่ใกล้ ๆ
พยานถามจำเลยที่ ๑ ว่าต้องการพักชั่วคราวหรือค้างคืน ห้องธรรมดาหรือห้อง ทีวีไอพี
จำเลยที่ ๑ บอกว่าพักค้างคืน ยังไม่ทันจะบอกว่าห้องแบบไหนนายต๋อวัลก็เข้าไปบอกว่า
จะเอาห้องพักชั้นที่ ๔ จำนวน ๒ ห้อง หมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ พยานจึงขอให้
จำเลยที่ ๑ วางมัดจำ ๒,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ ก็มอบเงินจำนวนดังกล่าวให้พยาน
แสดงว่าตรงตามความประสงค์ของจำเลยที่ ๑ ตามทวงเงี้ยวของจำเลยทั้งสามได้ความว่า
ก่อนที่จำเลยที่ ๑ จะพาจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และนางสาวประยูรกับพวกไปพักที่โรงแรมเกิดเหตุ
จำเลยที่ ๑ ได้พานางสาวประยูรและจำเลยที่ ๒ ไปพักที่โรงแรมเฟิร์สมาคืนหนึ่งแล้วโดย
ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้ปิดปิดชื่อ ที่จำเลยทั้งสามอ้างว่าจำเลยที่ ๑ ให้นายต๋อวัลเปลี่ยนชื่อ
จำเลยที่ ๑ ในบัตรจดชื่อผู้เข้าพักเป็นชื่ออื่น เพราะกลัวว่านางแสงเดือนจะตามไปหังหวง
จึงไม่สมเหตุผล ที่จำเลยที่ ๓ อ้างว่าเมื่อถึงเวลานัดไปสนามม้าในเวลา ๑๒ นาฬิกา
จำเลยที่ ๑ ยังไม่ตื่น จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และพวกจึงเปิดประตูห้องหมายเลข ๔๐๑๗
แง้มไว้เพื่อรอจำเลยที่ ๑ มาบอกให้เดินทางไปสนามม้า จำเลยที่ ๒ ก็เบิกความว่า
จำเลยที่ ๑ ได้มาเคาะประตูห้องหมายเลข ๔๐๑๗ ตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา
เพื่อบอกว่าจะไปสนามม้าในเวลา ๑๓ นาฬิกาเศษ แล้ว จึงไม่มีเหตุที่จะต้องเปิดประตู

- ๓๗ -

ห้องหมายเลข ๔๐๑๗ รอจำเลยที่ ๑ ดังที่จำเลยที่ ๓ อ้างถึง ที่จำเลยทั้งสามอ้างว่า
จำเลยที่ ๑ ให้เปลี่ยนห้องหมายเลข ๔๐๑๗ เป็นห้องหมายเลข ๔๐๑๖ เพราะห้อง
หมายเลข ๔๐๑๗ มีกลิ่นอาหารเหม็นบูด จำเลยที่ ๓ ก็เบิกความว่า ได้สั่งอาหารมา
รับประทานกับจำเลยที่ ๒ และพวกในระหว่างรอจำเลยที่ ๑ ก่อนจะไปสนามม้า แต่จำเลยที่ ๒
เบิกความว่า จำเลยที่ ๒ เพิ่งสั่งอาหารขึ้นมารับประทานหลังจากจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๓
กับพวกไปสนามม้าแล้ว ชัดแย้งกันเอง ทั้งนางสาวณัฐรา เครือภาค พนักงานต้อนรับผู้
ทำหน้าที่จัดห้องพักให้ลูกค้าและคอยรับฝากลูกกุญแจจากลูกค้าที่เปิดห้องพักพยานโจทก์
เบิกความว่า เวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ผู้เข้าพักในห้องหมายเลข ๔๐๑๗ ขอเปลี่ยนห้อง
เป็นห้องหมายเลข ๔๐๑๖ อ้างว่าเครื่องปรับอากาศไม่เย็น โดยมีนายถวิลเบิกความสนับสนุน
ว่านางสาวณัฐราบอกให้พยานไปเปลี่ยนห้องหมายเลข ๔๐๑๗ เป็นห้องหมายเลข ๔๐๑๖
ด้วยเหตุผลเครื่องปรับอากาศไม่เย็น และนายเชษฐดนัย เครือแก้ว พนักงานทำความสะอาด
ผู้เข้าไปทำความสะอาดห้องหมายเลข ๔๐๑๗ หลังจากมีการเปลี่ยนห้องแล้วเบิกความว่า
ความจริงเครื่องปรับอากาศห้องดังกล่าวไม่ได้เสีย เหตุที่ไม่เย็นก็เพราะผู้พักไม่เปิดสวิทช์
ควบคุมอุณหภูมิ ข้ออ้างเกี่ยวกับเหตุแห่งการขอเปลี่ยนห้องหมายเลข ๔๐๑๗ เป็นห้อง
หมายเลข ๔๐๑๖ ของจำเลยทั้งสามจึงรับฟังไม่ได้ ที่จำเลยทั้งสามอ้างว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๓

และนางสาวประยูรกับพวกออกจากโรงแรมเกิดเหตุไปสนามม้าราชกรีฑาสโมสรตั้งแต่วเวลา
ประมาณ ๑๕ นาฬิกา โดยจำเลยที่ ๒ รออยู่ในห้องหมายเลข ๔๐๑๗ ไม่ได้ไปด้วย
เพราะเจ็บเท้าเนื่องจากตกม้าในระหว่างการแสดงภาพยนตร์เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๓
จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และนางสาวประยูรกับพวกไปถึงสนามม้างกล่าวเมื่อเวลาประมาณ
๑๕ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ แหงม้ออยู่จนม้าเที่ยวสุดท้ายแข่งเสร็จจึงได้พากันออกจากสนามม้า
เมื่อเวลาเกือบ ๑๙ นาฬิกา แล้วไปซื้อของและรับประทานอาหารที่ย่านสยามสแควร์
จนกระทั่งเวลา ๒๐.๓๐ นาฬิกา จึงเดินทางกลับ และไปถึงโรงแรมเกิดเหตุเมื่อเวลา
ประมาณ ๒๑ นาฬิกา ก็ได้ความจากบันทึกคำให้การของนายประสงค์ ตรีวิจิตรศิลป์
แพทย์โรงพยาบาลสระบุรีผู้ตรวจรักษาจำเลยที่ ๒ ให้การไว้ในชั้นสอบสวนตามเอกสาร
หมาย จ. ๑๒๓๓ แผนกที่ ๑๖ ว่า จำเลยที่ ๒ ตกม้าเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๓
ได้รับบาดเจ็บเป็นบาดแผลฉีกขาดที่หลังเท้าขวาขนาดกว้าง ๓ เซนติเมตร ยาว
๕ เซนติเมตร กับแผลถลอกที่ข้อเท้าขวาและหลังเท้าซ้ายบาดแผลดังกล่าวสามารถรักษา
ให้หายได้ในเวลาประมาณ ๑๐ วัน ถ้าไม่มีภาวะแทรกซ้อนโรงพยาบาลสระบุรีได้รับตัว
จำเลยที่ ๒ ไว้รักษาตั้งแต่วันที่ ๒๓ ถึงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ด้วยวิธีผ่าตัดล้างแผล
และเย็บแผล จำเลยที่ ๒ ก็แจ้งว่าจะไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าเพราะอยู่ใกล้บ้าน

และเนื่องจากสภาพบาดแผลของจำเลยที่ ๒ สามารถรักษาโดยไม่ต้องนอนที่โรงพยาบาลได้ จึงให้จำเลยที่ ๒ ออกจากโรงพยาบาลสระบุรี จำเลยที่ ๒ เองก็เบิกความว่า ได้ไปรักษา ต่อที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าและโรงพยาบาลกองพลทหารม้าที่ ๒ โดยมีแพทย์จาก โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้ามารักษาจนกระทั่งหาย จำเลยที่ ๒ จึงได้กลับไปทำงาน จึงฟัง ได้ว่าขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๒ หายจากการบาดเจ็บเพราะตกมาแล้ว นางสาวประยูร ถาวร พยานจำเลยเบิกความว่า จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และพยานกับพวกไปถึงสนามม้าราชกรีฑาสโมสร ขณะม้าเที่ยวที่ ๕ กำลังแข่ง จำเลยที่ ๑ แหงม้าเที่ยวดังกล่าวไม่ทันจึงถามหาพลตรีไตรรงค์ อินทรทัต เมื่อทราบว่าเป็นพลตรีไตรรงค์ที่มาที่สนามม้าด้วยก็บอกพยานว่าจะไปหา ให้พยาน นั่งรอ แต่นายธีระชัย ศิริยศ พยานจำเลยอีกปากกลับเบิกความว่า จำเลยที่ ๑ ให้พยาน ไปแหงม้าให้ตั้งแต่เที่ยวที่ ๕ จนเที่ยวสุดท้าย และจำเลยที่ ๑ เบิกความว่า เมื่อไปถึงสนามม้า แล้วจำเลยที่ ๑ พานางสาวประยูรไปนั่งที่ห้อง วีไอพี ในสโมสรของสนามม้า แล้วจำเลยที่ ๑ ออกไปดูม้าแข่งและได้พบกับพลเรือเอกบรรณวิทย์ เก่งเรียน ผู้แนะนำให้มีการจัดแข่งม้า การกุศลหาเงินบำรุงโรงพยาบาลอภากรเกียรติวงศ์ในวันดังกล่าว และพลเรือตรีอนันต์ ต่อประดิษฐ์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลอภากรเกียรติวงศ์ซึ่งไปรับเงินบริจาค หลังจาก มอบรางวัลให้แก่ม้าชนะแล้วพลเรือเอกบรรณวิทย์และพลเรือตรีอนันต์ได้ชวนจำเลยที่ ๑

ไปพบพลตรีไตรรงค์เจ้าของม้าชนะเพื่อขอรับเงินบริจาคนำเลขที่ ๑ จึงได้ไปพบกับ
พลตรีไตรรงค์ที่ห้องจ็อกกี้ด้วย นำเลขที่ ๑ พูดคุยกับพลตรีไตรรงค์ต่ออีกประมาณ
๑๐ นาที จึงกลับไปห้อง วีไอพี และดูม้าแข่งม้าอยู่จนม้าที่ยาวสุดท้ายแข่งเมื่อเวลา
เกือบ ๑๘ นาฬิกา โดยต้องเสียเวลาตกเตียงเกี่ยวกับเงินแข่งม้าก่อนออกจากสนามม้าด้วย
แต่พลเรือเอกบรรณวิทย์ เก่งเรียน พยานจำเลยเบิกความว่า พยานพบนำเลขที่ ๑ ขณะพยาน
เดินไปคล้องพวงมาลัยให้ม้าชนะหลังจากที่ได้มอบรางวัลให้แก่ม้าชนะ และพลตรีไตรรงค์ได้
บริจาคนำเงินเข้าการกุศลแล้ว พยานกับพลเรือตรีอนันต์และนำเลขที่ ๑ ไปพบพลตรีไตรรงค์
ที่ห้องจ็อกกี้เพื่อมอบพระรูปกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ให้แก่พลตรีไตรรงค์ ไม่ได้ไปขอ
รับเงินบริจาคนำ แตกต่างขัดแย้งกัน แม้พลเรือเอกบรรณวิทย์จะเบิกความว่า พยานและ
พลเรือตรีอนันต์ออกจากห้องจ็อกกี้ก่อนนำเลขที่ ๑ และกลับไปนั่งดูการแข่งม้าอยู่จนเวลา
ประมาณ ๑๗ นาฬิกา จึงได้ออกจากสนามม้ากลับไปปฏิบัติหน้าที่อื่นโดยเดินผ่านห้อง วีไอพี
ระหว่างนั้นพยานยังเห็นนำเลขที่ ๑ นั่งคุยกับพวกอยู่ในห้องดังกล่าว แต่พลเรือเอกบรรณวิทย์
ได้เคยให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้ตามเอกสารหมาย จ. ๑๒๒ แผ่นที่ ๒๒ ว่า หลังจาก
พยานออกจากห้องจ็อกกี้เมื่อเวลาประมาณ ๑๕.๑๕ นาฬิกาแล้ว พยานไม่ได้พบกับ
นำเลขที่ ๑ ในสนามม้าอีกเลย การที่พลเรือเอกบรรณวิทย์เบิกความอธิบายว่าด้วยคำที่

ให้การไว้ดังกล่าวหมายความว่าพยานไม่ได้พบจำเลยที่ ๑ ในบริเวณสนามม้าเดินวนซึ่งเป็น
สถานที่สำหรับพาม้าเดิวนก่อนการแข่งขันจึงรับฟังไม่ได้ ข้ออ้างของจำเลยทั้งสามขาด
น้ำหนัก ปัญหาดังกล่าวนางสาวณัฐราและนายสันต์ บุญทะเล พยานโจทก์อีกปาก
เบิกความตรงกันว่า จำเลยที่ ๑ กับพวกออกจากโรงแรมเกิดเหตุหลังจากผู้ตายเข้าพัก
ที่ห้องเกิดเหตุแล้ว และกลับเข้ามาเมื่อเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา โดยนางสาวณัฐรา
เบิกความว่า จำเลยที่ ๑ เอากุญแจห้องหมายเลข ๔๖๑๕ มาฝากพยานและออกจาก
โรงแรมเกิดเหตุไปกับพวกเมื่อเวลา ๑๕ ถึง ๑๖ นาฬิกา หลังจากนั้นประมาณ ๑ ชั่วโมง
จำเลยที่ ๑ กับพวกก็กลับเข้ามาที่โรงแรม และพวกของจำเลยที่ ๑ คนหนึ่งมาเอากุญแจห้อง
ดังกล่าวไปจากพยาน นายสันต์เบิกความว่า เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ขณะพยานยืนอยู่
ที่บริเวณล็อบบี้ของโรงแรมเห็นจำเลยที่ ๑ กับพวก ๕ ถึง ๖ คน นั่งรถยนต์ ๒ คัน
ออกจากโรงแรมไป หลังจากนั้นเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา ขณะพยานยืนอยู่ที่ประตู
ทางเข้าออกของพนักงานต้อนรับเห็นจำเลยที่ ๑ กับพวกมายืนรอรับกุญแจจากนางสาวณัฐรา
อยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์ คำเบิกความของพยานโจทก์ดังกล่าวสอดคล้องกัน มีน้ำหนักเชื่อถือได้
แม้นางสาวณัฐราจะเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๑ ตามค้ำว่า พวกที่กลับมาพร้อมกับ
จำเลยที่ ๑ ไม่มีผู้หญิง แต่นายสันต์เบิกความว่า มีผู้หญิงกลับมาด้วย ก็ไม่ทำให้น้ำหนัก

ความน่าเชื่อถือลดลง เพราะจำเลยที่ ๑ กลับมากับพวกหลายคน นางสาวณัฏฐาकाจสังเกตุ
ไม่ทั่วถึงหรือเกิดความสับสนได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ขณะผู้ตายถูกฆ่าจำเลยทั้งสามอยู่ใน
โรงแรมเกิดเหตุ สำหรับเรื่องแผนผังห้องเกิดเหตุห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗
ตามเอกสารหมาย จ. ๔๙ แผ่นที่ ๒ ซึ่งจำเลยที่ ๑ อ้างว่าจำเลยที่ ๑ เขียนขึ้นหลังเกิดเหตุ
เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงต่อผู้บังคับบัญชา เห็นว่า จำเลยที่ ๑ เห็นความว่า หลังเกิดเหตุ
วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๔ หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าจำเลยที่ ๑ พักอยู่ห้องตรงข้ามกับห้องผู้ตาย
จำเลยที่ ๑ จึงไปพบผู้บังคับบัญชาที่บ้านปลอดภัยของศูนย์อำนวยการร่วม ๑๐๘ และ
อธิบายให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงห้องที่จำเลยที่ ๑ พักอยู่เยื้องกับห้องผู้ตาย ไม่ได้อยู่
ตรงกันข้าม ผู้บังคับบัญชาแนะนำให้ทำรายงานเสนอผู้บัญชาการทหารสูงสุด จำเลยที่ ๑
จึงได้ทำรายงานเพื่อเสนอผู้บัญชาการทหารสูงสุด โดยมีแผนผังห้องเกิดเหตุและห้องที่
จำเลยที่ ๑ กับพวกพักแนบท้าย ตามเอกสารหมาย ล. ๓๕ โดยก่อนทำเอกสารดังกล่าว
จำเลยที่ ๑ ได้นำกระดาษสำหรับจดข้อความในการรับโทรศัพท์มาเขียนแผนผังตาม
เอกสารหมาย จ. ๔๙ แผ่นที่ ๒ เพื่อเป็นต้นร่าง แต่พลโทนครเศรษฐ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา
และพันเอกนเรนทร์ฤทธิ์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๑ กลับเบิกความว่าจำเลยที่ ๑
เขียนแผนผังเอกสารหมาย จ. ๔๙ แผ่นที่ ๒ ให้พยานทั้งสองดูในระหว่างการชี้แจงต่อ

พยานทั้งสอง โดยพันเอกนเรนทร์ฤทธิ์เบิกความด้วยว่าหลังจากนั้นพยานจึงได้สั่งให้จำเลยที่ ๑
ทำรายงานเสนอผู้บังคับบัญชา ประการสำคัญด้านหลังของแผนผังเอกสารหมายเลข จ. ๔๙
แผ่นที่ ๒ มีข้อความเขียนไว้ด้วยว่า “บ้าย ๓ บ่อย แคชเชี่ยร้ออก ๒” อันเป็นข้อความ
ที่แสดงถึงเวลาออกจากกะการทำงานของพนักงานดังกล่าว ซึ่งไม่เกี่ยวกับเรื่องที่จำเลยที่ ๑
อ้างว่าจะชี้แจงต่อผู้บัญชาการทหารสูงสุด ข้ออ้างของจำเลยที่ ๑ ขาดน้ำหนัก ฟังไม่ได้ว่า
จำเลยที่ ๑ ทำแผนผังห้องเกิดเหตุห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ ตามเอกสารหมายเลข
จ. ๔๙ แผ่นที่ ๒ ขึ้นหลังเกิดเหตุ เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ทำขึ้นก่อนเกิดเหตุ ส่วนเรื่องคราบโลหิต
ที่จำเลยทั้งสามอ้างว่าเหตุที่มีคราบโลหิตอยู่ในห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ เพราะมี
ผู้อื่นนำโลหิตของผู้ตายเข้าไปล้างหลังจากที่พบศพผู้ตายแล้ว และผลการตรวจสอบพันธุกรรม
โดยใช้น้ำยา POLYMARKER ไม่นานอนั้น เห็นว่า พันตำรวจโทสุวิชัยและร้อยตำรวจเอก-
หญิงไสรดา ปัดเล็ดปัญหา พยานโจทก์เบิกความตรงกันว่า ปกตโลหิตในร่างกายมนุษย์
เป็นของเหลวไหลเวียนไปตามร่างกาย แต่มีกลไกทำให้แข็งตัวเมื่อไหลออกจากร่างกาย
เพื่อป้องกันไม่ให้โลหิตไหลออกจากร่างกายจนหมด โลหิตที่ไหลออกจากร่างกายแล้ว
เมื่อทิ้งไว้ระยะหนึ่งจะแข็งตัวเป็นลิ่ม ซึ่งพันตำรวจโทสุวิชัยเบิกความว่าภายในเวลาประมาณ
๒ ชั่วโมง โลหิตที่ยังไม่แข็งตัวหรือโลหิตสดเมื่อถูกน้ำจะละลายเป็นเนื้อเดียวกับน้ำ โลหิต

ที่แข็งตัวแล้วจะไม่ละลายเป็นเนื้อเดียวกับน้ำจะยังคงสภาพเป็นลิ่มเป็นก้อน และร้อยตำรวจเอก
หญิงไศรดาเบิกความด้วยว่า คราบโลหิตที่ตรวจพบในท้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗
เป็นคราบโลหิตสด ส่วนคราบโลหิตที่แข็งตัวแล้วเมื่อนำมาหยดด้วยน้ำยาจะเห็นเป็นจุด ๆ
และยังมีสภาพเป็นก้อนโลหิต จำเลยทั้งสามไม่นำสืบคัดค้าน เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า
ผู้ตายถูกฆ่าเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา พนักงานของโรงแรม
ไปพบศพผู้ตายในวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ห่างกันถึง
๒๑ ชั่วโมง จึงเป็นไปได้ที่คราบโลหิตที่พบในท้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗
ซึ่งเป็นคราบโลหิตสดจะเป็นคราบโลหิตของผู้ตายที่เกิดขึ้นเพราะบุคคลอื่นนำไปล้างภายหลัง
จากที่พบศพผู้ตายแล้วตั้งที่จำเลยทั้งสามอ้าง ที่จำเลยทั้งสามอ้างว่าผลการตรวจสอบพันธุกรรม
โดยใช้น้ำยา POLYMARKER ไม่นั่นอน คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ พยานจำเลย
ทั้งสามก็เบิกความยอมรับว่าน้ำยา POLYMARKER ซึ่งตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรมได้
๖ ตำแหน่ง เป็นน้ำยาที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ใช้งานทั่วโลก เพียงแต่ปัจจุบันมีน้ำยาอื่น
ที่ตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรมได้มากกว่าตำแหน่งกว่าน้ำยา POLYMARKER เท่านั้น พยาน
ไม่สามารถระบุได้ว่าผลการตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรมด้วยน้ำยา POLYMARKER ในคดีนี้
ไม่ถูกต้อง ทั้งยังเบิกความตอบพนักงานอัยการโจทก์ถามค้านว่า การตรวจสอบสารพันธุกรรม

เพื่อพิสูจน์ตัวบุคคลหากวัตถุที่ใช้ตรวจเป็นของบุคคลคนเดียวกัน ไม่ว่าจะตรวจพิสูจน์โดย
ใช้น้ำยาที่ตรวจสอบสารพันธุกรรมได้ก็ตาม ผลการตรวจก็จะตรงกัน และการตรวจพิสูจน์
สารพันธุกรรมในคดีนี้เป็นการตรวจพิสูจน์ยืนยันตัวบุคคล จึงฟังได้ว่าผลการตรวจพิสูจน์
สารพันธุกรรมจากคราบโลหิตที่พบในท่อน้ำทิ้งของอ่างล้างหน้าในห้องหมายเลข ๔๐๑๕
ถูกต้อง คราบโลหิตดังกล่าวเป็นคราบโลหิตของผู้ตาย ดังได้วินิจฉัยมาแล้วว่าคนร้าย
เปราะเพื่อนโลหิตผู้ตายและล้างออกก่อนที่จะไปจากโรงแรมเกิดเหตุ เมื่อข้อเท็จจริง
ปรากฏว่าร้อยตำรวจเอกหญิงโศรดาได้ตรวจหุงคราบโลหิตในห้องพักชั้นที่ ๔ ที่มีผู้เข้าพัก
ทุกห้องแต่ไม่พบคราบโลหิตในห้องอื่นอีก นอกจากห้องหมายเลข ๔๐๑๗ แม้จะมีจำนวนน้อย
ไม่สามารถตรวจพิสูจน์ได้ว่าเป็นคราบโลหิตของผู้ตายหรือไม่ก็ตาม แต่เป็นห้องที่จำเลยที่ ๑
กับพวกเข้าพักพร้อมกับห้องหมายเลข ๔๐๑๕ จึงเชื่อได้ว่าคราบโลหิตที่พบในห้องหมายเลข
๔๐๑๗ เป็นคราบโลหิตของผู้ตายเช่นกัน สำหรับคราบโลหิตที่เป็นเบรกรถยนต์ยี่ห้อฮือชู
ทรูปเปอร์ สีเลือดหมู หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑
ซึ่งจำเลยที่ ๑ อ้างว่าขณะเกิดเหตุรถยนต์คันดังกล่าวอยู่ในอุโมงค์โดยนำนายบุญยัง ศรีเกษ
เจ้าของอุโมงค์ท่าเซอร์วิส และนางอรัญญา ศรีเกษ ภริยามาเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อ
วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๔ นายเปี้ยก ไม่ทราบนามสกุล คนขับรถของจำเลยที่ ๑ ได้นำ

- ๕๖ -

รถยนต์คันดังกล่าวมาให้ซ่อมเครื่องยนต์และช่วงล่าง แล้วรับกลับไปในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ ก็ปรากฏว่านายบุญยังได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๐๙ แผ่นที่ ๑ ว่า ความจริงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๔ นายเปี้ยกนำรถมาให้ตรวจเช็ครายการที่จะต้องซ่อมแซมก่อนแล้วนำกลับไป เพิ่งนำมาให้ซ่อมในวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ และรับกลับไปในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ ทั้งได้ความจากคำให้การในชั้นสอบสวนของนางอรทัย มัจฉากลำ ภริยาของจำเลยที่ ๑ อีกคนหนึ่ง นางรำพรรณ ศรีสะอาด มารดาของจำเลยที่ ๒ และพระครูพัฒนสารคุณเจ้าคณะตำบลบึงแวง อำเภอจอมพระ จังหวัดสุรินทร์ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๐๘ จ. ๑๓๖ จ. ๑๓๗ และ จ. ๑๔๐ ว่า ในวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๔ จำเลยที่ ๒ ได้พานางอรทัยไปให้พระครูพัฒนสารคุณรุดนํ้ามนต์สะเดาะเคราะห์ที่จังหวัดสุรินทร์ และให้เจิมรถยนต์ที่ใช้เป็นพาหนะ ซึ่งนางรำพรรณให้การว่าเป็นรถขับเคลื่อนสี่ล้อ ยุกสูง ลี้ออกมิด ๆ พระครูพัฒนสารคุณให้การว่าคล้ายรถตู้ ลี้ออกมั่งคุด ลักษณะเดียวกับรถยนต์ในภาพที่พนักงานสอบสวนเอาให้ดู แม้จะไม่ปรากฏชัดว่ารถยนต์ในภาพดังกล่าวคือรถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ ทูรปเปอร์ ลี้อัดลม หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑ แต่พระครูพัฒนสารคุณก็ให้การไว้ว่าเหตุที่จำได้ว่ารถยนต์ในภาพที่พนักงานสอบสวนให้ดูเป็นรถยนต์ที่นางอรทัยนำมาให้เจิมเพราะเป็นรถหมายเลขทะเบียนจังหวัดเชียงใหม่

- ๔๗ -

ทำให้เชื่อได้ว่าเป็นรถยนต์คันเดียวกัน ขณะเกิดเหตุรถยนต์ยี่ห้อฮอชชู ทูรปเปอร์ สีเลือดหมู หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑ จึงไม่ได้อยู่ในอุโมงค์ที่จำเลยที่ ๑ อ้าง ส่วนคราบโลหิตที่ร่องเท้าผ้าใบของจำเลยที่ ๓ ซึ่งจำเลยที่ ๓ อ้างว่าเป็นคราบโลหิตสุนัข ปรากฏว่าจำเลยที่ ๓ เบิกความลอย ๆ ว่าเกิดขึ้นเพราะก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ ๓ ใส่รองเท้าดังกล่าวเตะสุนัขที่ไล่เห่าจำเลยที่ ๓ ขณะขับซิดจากรยานยนต์กลับบ้าน โดยไม่ให้รายละเอียดเพื่อให้ศาลได้วินิจฉัยว่าเป็นความจริงหรือไม่ ข้ออ้างของจำเลยที่ ๓ จึงขาดน้ำหนัก ฟังไม่ได้ว่าคราบโลหิตดังกล่าวเป็นคราบโลหิตของสุนัขดังที่จำเลยที่ ๓ อ้างเช่นกัน สรุปลแล้วศาลฎีกาเห็นว่าข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ตายถูกฆ่าเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา ขณะพักอยู่ในโรงแรมเกิดเหตุชั้นที่ ๔ ห้องหมายเลข ๔๐๐๖ โดยคนร้ายหลายคนซึ่งชำนาญการฆ่าและรออยู่ด้านนอกอาศัยจังหวะที่นางสาวอัญคนางค์ซึ่งไปพบผู้ตายเปิดประตูจะออกจากห้องเกิดเหตุจู่โจมเข้าไปจับผู้ตายนอนคว่ำกดลงกับพื้น แล้วใช้มีดปอกผลไม้และอาวุธปืนของกลางที่นางสาวอัญคนางค์นำติดตัวไปด้วยเป็นอาวุธฆ่าผู้ตายด้วยการปาด แหวง เชือดที่ลำคอและยิงที่ศีรษะด้านหลังบริเวณกบหูซ้าย เป็นเหตุให้ผู้ตายนอนตะแคงขวาตายอยู่ในห้องเกิดเหตุโดยโลหิตจากบาดแผลของผู้ตายเปโรอะเปื้อนคนร้าย แล้วคนร้ายล้างออก และหลังจากฆ่าผู้ตายแล้วไม่ต่ำกว่า ๔ ชั่วโมง

- ๔๘ -

คนร้ายได้จัดศพผู้ตายให้นอนคว่ำตะแคงซ้ายเพื่ออำพรางให้การชันสูตรพลิกศพและผลทางคดีเปลี่ยนแปลงไป จากนั้นคนร้ายจึงได้หลบหนีออกจากโรงแรมเกิดเหตุ พุทธการณที่จำเลยทั้งสามซึ่งเป็นทหารผ่านการฝึกฝนด้านยุทธวิธีและปฏิบัติหน้าที่ด้านการสืบสวนหาข่าวสามารถสืบทราบได้ว่าผู้ตายจะเดินทางมาประชุมที่กรุงเทพมหานครและคาดหมายได้ว่าผู้ตายจะไปพักที่โรงแรมเกิดเหตุในห้องพักชั้นใดจึงได้เข้าไปพักในโรงแรมเดียวกันชั้นเดียวกัน ห้องหมายเลข ๔๐๑๕ และ ๔๐๑๗ ซึ่งสามารถมองเห็นผู้ตายเดินไปห้องพักได้ก่อนที่ผู้ตายจะเข้าห้องพักโดยปกปิดชื่อและเปิดประตูห้องหมายเลข ๔๐๑๗ แง้มไว้คอยมองเหตุการณ์ภายนอก โดยจำเลยที่ ๑ ได้เขียนแผนผังห้องที่ผู้ตายและห้องที่จำเลยทั้งสามกับพวกเขาพักขึ้นตามเอกสารหมาย จ. ๔๙ แผ่นที่ ๒ ซึ่งมีรายละเอียดแสดงทิศทางเข้าออกของห้องดังกล่าว ขณะผู้ตายถูกฆ่าจำเลยทั้งสามอยู่ในโรงแรมเกิดเหตุ เพิ่งออกไปหลังจากที่คนร้ายจัดศพผู้ตายให้เปลี่ยนท่านอนตายแล้ว ภายในห้องที่จำเลยทั้งสามพักทั้งสองห้องมีคราบโลหิตของผู้ตายที่คนร้ายล้างออกปรากฏอยู่ ที่บ้านเบรกรถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ ทรุเปเปอร์ หมายเลขทะเบียน กท - ๓๙๖๕ เชียงใหม่ ของจำเลยที่ ๑ ซึ่งยังใช้การอย่างปกติและจำเลยที่ ๒ เกี่ยวข้องกับการใช้ กับที่รองเท้าของจำเลยที่ ๓ มีคราบโลหิตติดอยู่ ประกอบกับคำให้การชันสอบสวน

ของนางสาวอัฏคนางค์ตามเอกสารหมายเลข จ. ๙๙ ถึง จ. ๑๐๑ ฟังได้โดยปราศจากความสงสัย
ว่า จำเลยทั้งสามกับพวกเป็นคนร้ายร่วมกันกับพวกใช้มีดปกผลไม้และอาวุธปืนของกลาง
ซึ่งเป็นของนางสาวอัฏคนางค์นำติดตัวไปเป็นอาวุธฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน แล้วจัดศพ
ผู้ตายให้เปลี่ยนท่านอนตายเพื่ออำพรางให้การชันสูตรพลิกศพและผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป
จำเลยทั้งสามจึงมีความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย ฎีกาของจำเลยทั้งสามฟังไม่ขึ้น
แต่ความผิดฐานใช้อาวุธปืนของจำเลยทั้งสามเกิดขึ้น โดยจำเลยทั้งสามร่วมกันหยิบฉวย
อาวุธปืนของกลางที่นางสาวอัฏคนางค์นำติดตัวไปเป็นอาวุธยิงฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
ความผิดฐานร่วมกันใช้อาวุธปืนของจำเลยทั้งสามกับความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรอง
ไว้ก่อนจึงเป็นการกระทำกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทต้องลงโทษฐานร่วมกัน
ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๙๐ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน
แม้คู่ความจะมีได้ฎีกา ศาลฎีกาก็ยกขึ้นวินิจฉัยได้

พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
โดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นการกระทำ

กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐
นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

นายจรัส พวงมณี

นายนิพนธ์ สาครรัตน์

นายสฤติชัย ทาวุฒิ

ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ศาลยุติธรรม
www.library.coj.go.th

จำนวน..... ๒๙ ๑๕.๕๙

แจ้งมาตามหนังสือศาล..... ๐๑๒/

ที่..... - ๒๙ ๑๕.๕๙

ตรวจแล้วคดีนี้แจ้ง.....

พิพากษา
- ๙ มี. ๒๕๖๕

พรรณี พ/ท